

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

14

Ο Προδότης παχιδεύεται

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΠΑΓΙΔΕΥΕΤΑΙ

Τὸ Τερατάκι!

ΜΙΝΑΙ νύχτα. Τὰ ἄστρα λάμπουν στὸν οὐρανὸ γλυκοπαίζοντας, σὰν παιδικὰ ματάκια ποὺ ἀνοίγο κλείνουν παιχνιδιάρικα, καὶ τὰ δέντρα τῆς ἐξοχῆς σαλεύουν ἀπαλὰ στὸ σιγανὸ ἀεράκι ποὺ τὰ χαϊδεύει.

Ἡ ἐξοχὴ εἶναι ἔρημη. Δὲν ὑπάρχουν σπίτια γύρω καὶ μόνο στὴν κορυφὴ ἑνὸς δεντροφύτου λόφου φεγγάζουν ἀμυδρά τὰ φωτισμένα παράθυρα μιᾶς ἑπαυλῆς.

Ἐνας ἄνθρωπος περπατᾷ μέσα στὸ δάσος, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν ἑπαυλὴ. Εἶναι πολὺ κοντὸς σχεδὸν νά

νος καί, μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ εὐκόλα τὴ σιλουέττα τῆς μεγάλης καὶ γαμπῆς μύτης του, καθὼς προχωρεῖ.

Ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς εἶναι δημοσιογράφος καὶ λέγεται Μπίλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπης, ὅπως προτιμοῦν νὰ τὸν λένε οἱ φίλοι του ἐξαιτίας τοῦ ἀναστήματός του.

Ἡ ἑπαυλὴ ὅπου πηγαίνει ἀνήκει στὸ φίλο του καὶ συνάδελφό του Τζίμ, ποὺ περνᾷ τὸ καλοκαίρι του ἐκεῖ μαζί με τὴ γυναῖκα του τὴν Ἑλσα καὶ μετ' αὐτὸ μικρὸ γυιό του, τὸν Ντάνυ.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι στενοχωρημένος. Γυρίζει ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ὅπου δουλεύει.

ει, κι' ἐκεῖ ἔμαθε μιὰ δυσάρεστη εἰδησι, πού θιάζεται πολύ νά τήν κουθεντιάση μέ τούς φίλους του.

— Δέν μπορεί!, μουρμουρίζει καθώς περπατάει. Δέν εἶναι δυνατόν! Ὁλόκληρο χωριό! Κουνούπια ἦτανε καί τούς ρίξανε Ντί-Ντί-Τί; Κύριε ἐλέησον! Δέν τὸ πιστεύω! Δέν μπορῶ νά τὸ πιστέψω! Κάποιο λάθος θάγινε στό τηλεγράφημα!... Ὁ Ἄ! Παναγίτα μου! Τί εἶναι αὐτό;

Σταματάει ξαφνικά καί ἡ καρδιά του χοροπηδάει ἀπὸ τὸν τρῶμο σφυροκοπῶντας τὰ πλευρά του.

Λίγα μέτρα μπροστά του, ἓνα ἀλλόκοτο πλάσμα κάνει κάτι παράξενο.

Εἶναι μικρόσωμο, τόσο μικρόσωμο, ὥστε τὸ ὕψος του δέν ξεπερνάει τὴ μέση τοῦ Κοντοστούπη. Ἔχει χέρια καί πόδια σάν ἄνθρωπος καί ὁ φίλος μας νομίζει γιὰ μιὰ στινμὴ πὼς εἶναι κάποιο παιδί, πού ἔχασε τὸ δρόμο του μέσα στὸ δάσος.

Μὰ καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς δέν πρόκειται γιὰ παιδί, ἀλλὰ γιὰ ἓνα ἀπαίσιο καί πρωτάκουστο τέρας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ πλάσματος εἶναι σάν τὸ πρόσωπο ἐνὸς ἀνθρώπου μὲ δυὸ μόνο διαφορές: μύτη καί στόμα δέν ὑπάρχουν! Τὰ ἀντικαθιστᾷ ἓνα μεγάλο ράμφος πουλιοῦ! Ὁσο γιὰ τ' αὐτιά του εἶναι μεγάλα καί ὄρθια!

Ὁ Κοντοστούπης γουρλώ

νει τὰ μάτια του καί βλέπει στὸ μισοσκόταδο ὅτι ὁ μικρούλικος αὐτὸς ἄνθρωπος — πουλί τοποθετεῖ στὸ ἔδαφος μιὰ μετάλλινη πλάκα σὲ μέγεθος μικροῦ ταψιοῦ. Ἡ πλάκα ἀφήνει ἓνα ἐλαφρὸ φωσφόρισμα, πού διαλύει κάπως τὸ σκοτάδι.

Ὁ φίλος μας σταυροκοπιέται καί μουρμουρίζει τρέμοντας ὁλόκληρος:

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ! Τί εἶναι αὐτό, Θεοῦλή μου; Μήπως εἶναι κανένα στοιχειό; Μήπως εἶναι καλικάντζαρος; Μήπως εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειὰ καί τὰ μάτια μου κάνουνε πουλάκια; Ὁ Ἅγιοι Πάντες μου, πέστε μου ἐσεῖς πού εἰστε τόσο καλοὶ τί πρέπει νὰ κάνω; Νὰ τὸ θάλω στὰ πόδια; Νὰ τοῦ πῶ: «Καλησπέρα σας! Πῶς εἰσθε; Εἶναι ὅλοι καλὰ στὸ σπίτι;» Ἡ νὰ πέσω στὰ γόνατα καί νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσῃ πού εἶμαι τόσο... ψηλότερός του καί νὰ μοῦ χάριση τὴ ζωή; Ὁ Ἄμ' ἐκεῖνο τὸ ταψί; Γιατί φωσφορίζει ἔτσι; Μήπως εἶναι κανένας θησαυρός;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ ἀνθρωπάκος — πουλί, παρατάει τὴ φωτεινὴ πλάκα καί γυρίζει πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

Ὁ φίλος μας ἀντικρῶζει τὰ μάτια τοῦ πλάσματος καί τὸν κόβει κρῦος ἰδρώτας.

— Πίσω μου σ' ἔχω, σατανά! μουρμουρίζει. Ξορκί-

σμένος με τὸν ἀπῆγανο!

Τὰ μάτια τοῦ πλάσματος εἶναι κόκκινα καί, μέσα στο σκοτάδι, μοιάζουν σάν δυό ἀναμμένα κάρβουνα!

Ὁ ἀνθρωπάκος ἀνοίγει τὸ ράμφος του καὶ μιὰ παράξενη λέξι βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του:

— Τσιπιτσιπί!

— "Ε; κάνει ὁ Κοντοστούπης. Τί εἶπες; Τσιπιτσιπί; Χαίρω πολύ! Κοντοστούπης, δημοσιογράφος, κύριε Τσιπιτσιπί!

— Τσιπιτσιπί!, κάνει πάλι τὸ πλάσμα.

Καὶ χυμᾶει πάνω στὸν Κοντοστούπη. Μ' ἓνα καταπληκτικὸ γιὰ τὸ μπόι του πήδημα, σκίζει τὸν ἀέρα σάν καγκουρῶ καὶ πηγαίνει καὶ κολλάει πάνω στὸν ὦμο τοῦ φίλου μας!

— Χρυσουλάκη μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Χάθηκα! Μ' ἔφαγε τὸ θηρίο! Ἄφησέ με, κύριε Τσιπιτσιπί! Μὴ μοῦ κάνεις κακό, Τσιπιτσιπάκι μου!

Καί, φέρνοντας τὰ χεῖρα του στὸν ὦμο του, ἀρπάζει τὸ ἀλλόκοτο ἀνθρωπάκι — πουλί ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸ πετάει μακριὰ του.

Μὰ τὸ τερατάκι προλαβαίνει καὶ χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ μέτωπο μετὰ τὸ ράμφος του, ματώνοντας το.

— "Ωχ!, κάνει ὁ νάνος παραπατώντας. "Ωχ! Μὲ μαχαίρωσε! Πεθαίνω! Πάει τὸ κεφαλάκι μου! Μοῦ τὸ ἀνοίξε σὰ δυὸ τὸ θηρίο! Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρὲ Τσιπιτσιπί, ποῦ

εἶσαι... μικρὸς καὶ δὲν θέλω νὰ ποῦν πὼς τάβαλα με μωρά!

Τὸ μικροσκοπικὸ τέρας— ἢ μᾶλλον ὁ Τσιπιτσιπί, ὅπως τὸν λέει ὁ Κοντοστούπης — ἀνοίγει πάλι τὸ στόμα του καί... μιλάει ἀνθρώπινα! Ἡ φωνή του εἶναι στριγγή καὶ ἄραχνή καὶ θυμίζει πουλί, μὰ οἱ λέξεις ποὺ προφέρει εἶναι καθαρὲς καὶ ὁ Κοντοστούπης τίς καταλαβαίνει, χωρὶς δυσκολία. Τὸ Δέλτα μόνο δὲν μπορεῖ νὰ προφέρῃ καθαρά.

— Ντὲν με λένε Τσιπιτσιπί!, λέει με θυμὸ Καὶ πάψε νὰ μιᾶς τόσο πολὺ! Ντὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια ἀφοῦ θὰ πεθάνης!

— Θά... θὰ πεθάνω; τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας. Μὴ μοῦ τὸ λὲς αὐτὸ καὶ με πιάνει ἡ καρδιά μου! Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ, παρακαλῶ; Προφῆτης εἶσαι;

— Τὸ ξέρω, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω ἐγώ!, ἀπαντᾷ ὁ Τσιπιτσιπί.

Καὶ μ' ἓνα ἀπίστευτο σάλτο, ποῦ θυμίζει τὰ τεράστια πηδήματα ποὺ κάνουν οἱ ψύλλοι, τὸ μικροσκοπικὸ κορμί του ταξιδεύει πάλι πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

— Τσιπιτσιπί!, κάνει καθὼς σκίζει τὸν ἀέρα. Τσιπιτσιπί!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ παῦν νὰ χτυπάει! Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ γονατίζει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Αὐτὸ τὸν σώζει. Ὁ Τσιπιτσιπί περνᾷ πάνω ἀπὸ τὸ

κεφάλι του με φόρα και πηγαίνει και προσγειώνεται μερικά μέτρα πιό πέρα. "Αν τὸ ράμφος τῶν μικροσκοπικοῦ τέρατος συναντοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ ἄνιου, αὐτὴ τὴ φορά θὰ τὸ ἀνοίγε στὰ δυό!

Μιά παράξενη εἶδησι

Μισολιπόθυμος, ὁ Κοντοστούπης τρέμει τώρα σὰν ξερὸ φύλλο πού τὸ δέρνει ἄγριος βοριάς. Στὸ μυαλό του ἡ πραγματικότης συγχέεται μὲ τὸ ὄνειρο καὶ τὰ χεῖλη του ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικὰ μурμουρίζοντας:

— Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ πού με ὀρῇκε; Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου! Ἐκατομμῦρια ἄνθρωποι ζοῦν πάνω στὴ γῆ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ μένα ἔτυχε νὰ συναντήσω αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα! Μήπως ὁμως δὲν τὰ θλέπω στὴν πραγματικότητά ὅλα αὐτά; Μήπως δειρεύομαι καὶ τὸ τέρας αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα πλάσμα τῆς φαντασίας μου;

Καθὼς εἶναι γονατισμένος, τὸ χέρι του συναντᾷ ἓνα ξερὸ κλάδο πεσμένο χάμω. Τὸ ἀρπάζει, σηκώνεται καὶ γυρίζει πρὸς τὸ ἀνθρωπάκι — πουλὶ, πού εἶναι τώρα πάλι αὐσπειρωμένο, ἕτοιμο νὰ σαλτάρῃ γιὰ τρίτη φορά.

— Κύριε Τσιπιτσιπ, λέει ὁ

Κοντοστούπης σφίγγοντας τὸ κλαδί, μὲ λύπη μου σοῦ λέω πὼς δὲν ὑπάρχεις!

— Ντέν... ὑπάρχω; λέει. Τρελλὸς εἶσαι;

— Δὲν ὑπάρχεις!, ξαναλέει ὁ νάνος. Εἶσαι πλάσμα τῆς φαντασίας μου!

— Στάσου νὰ ντῆς ἂν ὑπάρχω ἢ ντέν ὑπάρχω!, φωνάζει βραχνὰ τὸ τερατόμορφο ἀνθρωπάκι.

Καὶ σαλτάρει πάλι κάνοντας «τσιπιτσιπ!», πού φαίνεται πὼς εἶναι ἡ πολεμικὴ κραυγὴ του.

Καὶ τότε συμβαίνει τὸ θαῦμα. Τὸ κλαδί τοῦ Κοντοστούπη χτυπάει τὸν Τσιπιτσιπ στὸ κεφάλι καὶ τὸν τινάζει μακριά!

Τὸ τερατάκι, μὲ τὸ ράμφος τοῦ πουλιοῦ, τὰ μεγάλα ὀρθια αὐτιά καὶ τὰ κόκκινα μάτια, πέφτει χάμω καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένει ἀσάλευτο, ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα.

Ἐπειτα, δίνει μιὰ καὶ τινάζεται ὀρθιο.

— Θὰ ξανασυναντηθοῦμε!. λέει μὲ τὴ στριγγὴ φωνή του στὸν Κοντοστούπη. Καὶ τότε θὰ ντῆς!

Καὶ μὲ καταπληκτικούς σάλτους ξεμακραίνει καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Κοντοστούπης ἀκουμπάει σ' ἓνα δέντρο, γιὰ τὸ πόδια του δὲν μποροῦν νὰ τὸν κρατήσουν ὀρθιο. Στὴ στάσι αὐτῇ, φουσκώνει τὸ στήθος του μὲ καμάρι καὶ λέει:

— Χά, χά, χά! "Ηθελες νὰ

τά θάλης με τὸν Κοντοστούπη, ἔ; Εἶδες τί ἔπαθες; Σιγα-σιγά, μ' ἔκανες νὰ θυμώσω καὶ νὰ παραφερθῶ καὶ νὰ χτυπήσω ἕνα ἀνήλικο! "Εφυγες, ἔ; "Εφυγες! Γιά ἔλα πίσω ἂν σοῦ βαστάει!

Καί... μισολιποθυμᾷ πάλι στὴ σκέψι πὼς ὁ Τσιπιταίπμποροῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ πάλι!

— Χρι... Χριστοὺ ἀλάκη μου!, τραυλίζει μετανοιωμένος γι' αὐτὸ ποῦ εἶπε. "Ἅγιοι Πάντες! Δὲν τὴν ἔκοβα τὴ γλῶσσα μου καλύτερα, δὲν τὴν κατὰπινα, παρὰ ποῦ εἶπα μιὰ τέτοια κουθέντα; "Ἄν γυρίσῃ ὁ Τσιπιταίπ, τί θὰ γίνῃ;

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια κλαυφουρίζοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. Χτυπάει πάνω σ' ἕνα δέντρο, πέφτει κάτω, σηκώνεται πάλι, τρέχει, ξαναπέχτυπάει, ξανσπένφτει, τρέχει πάλι...

Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ καὶ ἐφιαλτικὸ τρέξιμο, φτάνει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Τζίμ Μπάρτον. Μπαίνει σάν βολίδα στὸ σαλόνι, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένη ἡ οἰκογένεια, καὶ πέφτει σὲ μιὰ καρέκλα ξεφωνίζοντας:

— Σῶστε με! Βοήθεια! Τζιμάκη μου! Σῶσε με ἀπὸ τὸν Τσιπιταίπ!

Ὁ Τζίμ πετάγεται γοργὰ ἔξω, ψάχνει μὲ τὰ μάτια τὴ νύχτα καὶ γυρίζει πίσω χαμιογελώντας εἰρωνικά.

— Πάλι ὀπτασίες ἀρχισες νὰ θλέπης, Κοντοστούπη; λέ

ει στὸ νᾶνο. Μήπως πάλευες πάλι μὲ κανένα γίγαντα;

— Μὲ κανένα γίγαντα; γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Μακάρι νάτανε γίγαντας! "Ἦταν ὁ... Τσιπιταίπ! Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐγὼ ἤμουν ὁ... γίγαντας!

Καὶ διηγεῖται στοὺς φίλους του τὴν πρωτάκουστη περιπέτειά του μὲ τὸ τερατομορφο ἀνθρωπάκι.

— Μήπως σὲ πῆρε ὁ ὕπνος, Κοντοστούπη, λέει ὁ μικρὸς Ντάνυ, καὶ τὰ εἶδες στ' ὀνειρό σου;

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται ἔξω φρενῶν.

— "Ετσι λές ἐοῦ, ἔ; Πρέπει νὰ ξέρης, Ντάνυ, πὼς εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν πρέπει νὰ μιλάς ὅταν δὲ σὲ ρωτοῦν! Δὲ μοῦ λές, αὐτὴ ἡ πληγὴ στὸ μέτωπό μου στὸ ὄνειρό μου ἔγινε; Θά..

Ξαφνικά, σωπαίνει καὶ γυρίζει στὸν Τζίμ:

— Εἶδες ποῦ ἔχεσασ νὰ σᾶς πῶ τὸ σπουδαιότερο!, λέει. Λίγο πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ἦρθε μιὰ τρομακτικὴ εἰδησι. "Ἐνα ὁλόκληρο χωριὸ μὲ πεντακόσιους ἀνθρώπους, τὸ Νόρθ Πόιντ στὰ θόρια τῆς Οὐάσιγκτον, πνίγηκε!

— Πνίγηκε; λέει ἡ "Ελσα. Ποῦ; Στὴ θάλασσα;

— Εἶσαι ἀγεωγράφητη, "Ελσα!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Ὑπάρχει θάλασσα κοντὰ στὴν Οὐάσιγκτον; Πνίγηκαν ἀπὸ ἀσφυξία! "Ἀπὸ ἔλλειψι ὀξυγόνου! "Ετσι ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα!

Στις πέντε χτές τὸ ἀπόγευμα ἦσαν ὅλοι καλά. Στις ἔξη ἦσαν ὅλοι νεκροί! "Όλοι οἱ κάτοικοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, μαζί με ὅλα τὰ σκυλιά, τὶς γάτες καὶ τὶς κόττες τοῦ χωριοῦ! Σώθηκαν μόνο ἔξη ἄντρες, πού δούλευαν σὲ κάτι χωράφια μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό...

— Μήπως ἦταν κι' αὐτὸ ἔνα ὄνειρο; μουρμουρίζει ὁ Ντάνυ.

Ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει. Σαλεύει κωμικὰ τὴ μεγάλη μύτη του καὶ ἀπαντάει:

— Δὲν ξέρω τί με κρατάει καὶ δὲ σ' ἀρχίζω στὶς γροθιές, Ντάνυ! Κρατιέμαι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ ποῦν πὼς ἔδειρα ἓνα μωρό! "Αν δὲν πιστεύεις, ἀνοίξε τὸ ραδιόφωνο! Εἶναι ἡ ὥρα τῶν εἰδήσεων. Σίγουρα, θὰ πῇ κάτι γιὰ τὸ χωριό πού πνίγηκε.

Ὁ Τζιμ ἀπλωσε τὸ χέρι του καὶ γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου.

— Ὁ Κοντοστούπης ἔχει δίκιο, λέει. "Αν ἡ εἰδησι εἶναι ἀληθινή, θὰ τὴν μεταδώσῃ τὸ ραδιόφωνο...

Μιά φωνὴ ἀρχισε νὰ λέη μέσ' ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο:

«... "Ετσι τὸ χωριό Νόρθ Πόιντ ἔμεινε χωρὶς κατοίκους! Πεντακόσιοι περίπου ἄνθρωποι καὶ τρεῖς χιλιάδες ζῶα πέθαναν μυστηριωδῶς, χωρὶς κανέναν νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ πὼς! Τὸ μόνο πού ξέρουν οἱ γιατροὶ πού ἐξήτασαν τὰ θύματα, εἶναι ὅτι

πέθαναν ἀπὸ ἑλλειψὶ ὀξυγόνου. Φαίνεται ὅτι, ἀπὸ κάποια ἄγνωστη αἰτία, ὁ ἄερας ἔμεινε χωρὶς ὀξυγόνο πάνω ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ λίγο, μεταξύ τῶν πέντε καὶ τῶν ἔξη, χτές τὸ ἀπόγευμα. Οἱ ἔξη ἄνθρωποι πού σώθηκαν διηγοῦνται ὅτι, μέσα στὸ δάσος ὅπου δούλευαν, εἶδαν κατὰ τὶς πέντε παρὰ τέταρτο ἓνα ἀλλόκοτο μικροσκοπικὸ πλάσμα μὲ σῶμα καὶ κεφάλι ἀνθρώπου καὶ μὲ ράμφος πουλιοῦ καὶ ὄρθια μεγάλᾳ αὐτιά! Τὸ κυνήγησαν, μὰ τοὺς ἐξέφυγε, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς τραυματίσῃ ἀναφρά μὲ ραμφίσματα, κάνοντας τεράστια πηδήματα...»

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθίος. Γουρλώνει τὰ μάτια του κι' ἀνοίγει τὸ στόμα του μιά σπιθαμῇ.

— Αὐτὸς εἶναι!, ξεφωνίζει. Ὁ Τσιπιτοίπ! Τὸ ζουδιό πού με χτύπησε στὸ μέτωπο μὲ τὸ ράμφος του! Πὼς ὅμως βρέθηκε ἐδῶ ἀπόψε, ἀφοῦ χτές τὸ ἀπόγευμα ἦταν χίλια μίλια μακριὰ; Πὼς...

Ὁ Τζιμ τὸν σταματᾷ με μιά ἀνυπόμονη χειρονομία καὶ σηκώνεται μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀνησυχία.

— "Ελσα!, λέει θιαστικά. "Ίσως πέφτω ἔξω, μὰ ἴσως καὶ νάχω μαντέψει τὴν ἀλήθεια! Μπορεῖ ὁ τερατόμορφος ἀνθρωπάκος πού εἶδαν στὸ Νόρθ Πόιντ, ὁ Τσιπιτοίπ, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Κοντοστούπης, νὰ μὴν ἔχη καμμιά σχέσι με τὴν ἀσφυξία πού ἔπαθαν οἱ κάτοικοι

τοῦ χωριοῦ! "Αν ὅμως ἡ παρ-
ρουσία τοῦ Τσιπιτσιπ ἐκεῖ ἔ-
χει σχέση μετ' τὸ φριχτὸ θάνα-
το τῶσων ἀνθρώπων, τότε
πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέ-
τρα μας, ἀφοῦ ἐδῶ κοντὰ ὁ
Κοντοστούπης εἶδε ἕναν Τσι-
πιτσιπ, λίγη ὥρα πρὶν! Θὰ
πάρης τὸν Κοντοστούπη καὶ
θὰ κλειστής μαζί του στὸ ὑ-
πόγειο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου—
ὅπως ξέρεις — ἔχω τοποθε-
τήσῃ ἕνα μπουκάλι ὀξυγό-
νου γιὰ περίπτωσι ἀνάγκης.
"Ὅταν νοιώσετε πῶς ὁ ἀέ-
ρας χάνει τὸ ὀξυγόνο του,
θὰ ἀνοίξετε λίγο τὸ μπουκά-
λι τοῦ ὀξυγόνου γιὰ νὰ μὴν
πάθετε ἀσφυξία!

— Μά... ἐσύ; λέει ἀνήσυ-
χα ἡ "Ελσα. Ὁ Ντάνυ; Δὲ
θὰ πάθετε καὶ σεῖς ἀσφυ-
ξία;

Ὁ Τζιμ χαμογελεῖ.

— Ξέρεις πολὺ καλά, ἀγα-
πημένη μου, ἀπαντάει, πῶς
ὁ Ντάνυ κι' ἐγὼ δὲν εἴμαστε
σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώ-
πους. Μποροῦμε νὰ ζήσουμε
μισὴ ὥρα καὶ περισσότερο,
χωρὶς νὰ ἀναπνέουμε! Κα-
τέβα γρήγορά στὸ ὑπόγειο,
πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά!

Ἡ "Ελσα διστάζει πάλι.
Ὁ Κοντοστούπης, πού τὰ λό-
για τοῦ Τζιμ τὸν ἔχουν τρο-
μοκρατήσῃ, κλαψουρίζει:

— "Ελσα μου! Τί περιμέ-
νεις; Νὰ χαθῇ τὸ ὀξυγόνο
καὶ νὰ τὰ τινάξουμε σὰν ψά-
ρια πού τὰ ἐγάζουν στὴ στε-
ριά; Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ πε-
θάνω ἀπὸ ἀσφυξία! Θέλω νὰ
πεθάνω ἀπὸ θάθειά... γερα-
τσία!

Τὸ σφαιρικὸ
Ἀερόπλοιο

ΕΛΣΑ κι' ὁ
Κοντοστούπης κατεβαίνουν
καὶ κλείνονται στὸ ὑπόγειο.
Ἐπάνω, μέσα στὸ σπίτι, ὁ
Τζιμ κι' ὁ γιὸς του ὁ Ντά-
νυ κάνουν τότε κάτι παρὰ-
ξενο. Βγάζουν τὰ κοστού-
μια τους, τὰ γυρίζουν ἀνά-
ποδα καὶ τὰ φοροῦν πάλι.

Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυ-
μένοι. Τὸ κοστούμι τοῦ Τζιμ
ἔχει γίνει μιὰ ἐφαρμοστὴ
κόκκινη στολὴ μετ' μιὰ χρυσο
κέντητη ἀσπρη μπέρτα στὴν
πλάτη. Τὸ κοστούμι τοῦ Ντά-
νυ ἔχει γίνει μιὰ κίτρινη στο-
λὴ μετ' κόκκινη ζώνη καὶ κόκ-
κινα μανικέτια. Στὴν πλάτη
του κρέμεται μιὰ ἀσπρη
μπέρτα μετ' κόκκινα κεντή-
ματα.

Στὸ σῆθος τοῦ Τζιμ εἴ-
ναι κεντημένο μετ' χρυσοῦ κλω-
στὴ ἕνα «Υ». Αὐτὸ εἶναι τὸ
σῆμα τοῦ Ὑπερανθρώπου !
Καὶ ὁ Τζιμ Μπάρτον δὲν εἴ-
ναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ξακου-
στό, τὸν ἀδάμαστο Ὑπεράν-
θρωπο, τὸ μεγαλύτερο ἥρωα
ὄλων τῶν ἐποχῶν! (*)

(*) Ὁ Ὑ π ε ρ ά ν θ ρ ω-
π ο ς εἶναι καταπληκτικὰ δυνα-
τός. Τὰ μπράτσα του, μυῶδη καὶ
νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μετ'
γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐ-
νὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀ-
πίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο
σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλα-

Ὁ Ντάνυ, ἐξάλλου, εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὁ λατρευτὸς τῶν παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου!

— Τί φαντάζεσαι πὼς μπορεῖ νὰ συμβαίνει, πατέρα; ρωτᾷ ὁ Κεραυνός. Πῶς χάνεται τὸ ὀξυγόνον καὶ πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι; Αὐτὸ εἶναι...

Ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ πνί-

στικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαίρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὅμως ἰδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

Ἄν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τῆ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. Ἐχει γεννηθῆ σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὀδρονόμου!

Ὁ μόνος πού σῶθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ δυὸ στιγμὲς πρὶν ἐκραγῇ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

γεται στὸ λαρύγγι του. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀνασάνῃ! Ἄνοιγο, κλείνει τὸ στόμα του καὶ φουσκώνει τὸ στήθος του, μὰ ὁ ἀέρας πού μπαίνει ἐκεῖ μέσα τοῦ προξενεῖ πόνο, γιὰτὶ δὲν ἔχει πιά ὀξυγόνον, τὸ ἀέριο πού εἶναι ἡ βάση τῆς ζωῆς!

Κοντὰ στὸν Κεραυνό, ὁ Ὑπεράνθρωπος παθαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τὰ πνευμόνια

Ἡ βολίδα ἤρθε κι' ἔπρεπε στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν Ὑπεράνθρωπον, χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ δημοσιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλλῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴ δύναμή του στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Ὁ Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε ἀργότερα τὴ συνάδελφό του Ἐλσα καὶ ἀπέκτησε ἓνα γυιό, τὸν Ντάνυ: Ὁ Ντάνυ εἶναι ἓνα ὁμορφὸ ἀθλητικὸ παιδί δέκα χρονῶν κι' ἔχει κληρονομήσει ὅλες τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες τοῦ πατέρα του μὰ—σὰν παιδί πού εἶναι ἀκόμα— ἔχει θέβαια λιγώτερη δύναμι καὶ ἀντοχὴ ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπον. Ὁ Ντάνυ εἶναι γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ὡς Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου...

του πονούν, τὰ αὐτιά του βουίζουν, τὰ μάτια του τσοῦ ζουν!

Καταβάλλοντας μιὰ υπέρτατη προσπάθεια, καταφέρνει νὰ πῇ στὸν Κεραυνό:

— Μείνε... ἐδῶ... Ντάνυ!

Κον...τὰ στή... μητέρα σου!
"Επειτα, ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει ἀπότομα τὰ γόνατά του καὶ πετάει!

Τὸ κορμί του ἀνυψώνεται κατακόρυφα μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα, σκίζοντας τὸν χωρὶς ὀξυγόνο ἀέρα, ὅπου κανένα ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει.

Ἐνῶ τὸ στήθος του πονεῖ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τοῦ ὀξυγόνου καὶ τ' αὐτιά του βουίζουν ὄλο καὶ πιὸ πολὺ, τὸ μυαλό του δουλεύει πυρετωδῶς. Ποιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ παράξενου ἐκείνου φαινομένου; Ποιὸς καὶ πῶς ἔκανε τὸν ἀέρα νὰ χάνη τὸ ὀξυγόνο του; Τί σχέσι εἶχαν μ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο οἱ τερατώδεις καὶ μικροσκοπικοὶ ἄνθρωποι - πουλιά, ποῦ ὁ Κοντοστούπης εἶχε ὀνομάσει «Τσι πιτοίπ»; Καὶ θὰ κατορθώσει ὁ Ὑπεράνθρωπος νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο αὐτό, πρὶν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι χάσουν τόσο φριχτὰ τὴ ζωὴ τους;

Τὸ κορμί του ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνεβαίνει σὰν βολίδα ποῦ ταξιδεύει γιὰ ἄλλους κόσμους. Μπροστὰ στὰ μάτια του ἔχει ἀπλωθῇ τώρα μιὰ θαμπάδα, ποῦ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ξεχωρίσῃ λίγες στιγμὲς ἄργότερα μέσα

Τὸ τερατάκι πῆδησε στὸν ὄμο τοῦ Κοντοστούπη κι' ἄρχισε νὰ τὸν ραμφίζει.

στὸν ἑναστρο οὐρανὸ, ἕνα τεράστιο σφαιρικὸ ἀντικείμενο, ποῦ στέκεται ἀσάλευτο ἐκεῖ πάνω, σὰν ἕνα μπαλόνι δεμένο μὲ σπάγγο.

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποῦ εἶναι προικισμένα ἀπὸ τὴ φύσι, μποροῦν νὰ βλέπουν καθαρὰ ἀκόμα καὶ μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι!

Ἔτσι, καθὼς ἀνεβαίνει, διακρίνει ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ παράξενου ἐκείνου ἀντικειμένου:

Εἶναι μιὰ μεταλλινὴ σφαῖ-

ρα, πού έχει διάμετρο έκατό τουλάχιστον μέτρων! Γύρω-γύρω, πάνω σ'α τέτοιωματά της, υπάρχουν στρογγυλά παραθυράκια φραγμένα με χοντρό γυαλί.

Στο κάτω μέρος της σφαιράς, πού φαίνεται νά είναι ένα έντελως καινούργιο για τή Γή αερόπλοιο, υπάρχει μία μεγάλη κυκλική πόρτα, πού είναι κλειστή τώρα.

Ξαφνικά, ό 'Υπεράνθρωπος νοιώθει τά πνευμόνια του νά γεμίζουν δροσερό, και ζωογόνο αέρα!

Τήν ίδια στιγμή, ή κυκλική πόρτα πού βρίσκεται στή βάση του σφαιρικού αερόπλοιου άνοίγει.

Χωρίς νά διστάση, ό 'Υπεράνθρωπος χώνεται μέσα!

‘Ο 'Ανθρωπος
μέ τό Μανδύα

Βρίσκεται μέσα σ' ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο πού οι τοίχοι του και τό πάτωμά του είναι μετάλλινα. Μέσα στο δωμάτιο στέκονται γύρω-γύρω, μέ τις πλάτες στους τοίχους και μιά τριανταριά άλλόκοτα μικροσκοπικά πλάσματα, πού τό μπόι τους ήταν τό μισό του

...Κοντοστούπη!

Τό σώμα τους έχει χέρια και πόδια σάν τών ανθρώπων μά στο κεφάλι τους έχουν ένα μεγάλο ράμφος πουλιού και μεγάλα όρθια αυτιά!

«Οί Τοιπιτοίπ του Κοντοστούπη!, σκέπτεται ό 'Υπεράνθρωπος κυττάζοντας κατάπληκτος γύρω. Τί όντα είναι αυτά; Από πού...»

Δέν προλαβαίνει νά τελειώση τή φράση του. Οί άνθρωποι-πουλιά, αφήνοντας διαπεραστικές κραυγές πού έμοιαζαν μέ «τοιπιτοίπ», ρίχνονται έναντίον του μέ πηδήματα έκπληκτικά για τά μικρά κορμιά τους!

Κολλούν πάνω στον 'Υπεράνθρωπο απ' όλες τίς μεριές γαντζώνονται πάνω του και αρχίζουν νά τον χτυπούν μέ δύναμη μέ τά ράμφη τους!

‘Ο ήρώας μας νοιώθει έλαφρούς πόνους σάν τοιμήματα καρφίτσας στο κορμί.

‘Απλώνει τά χέρια του, αρπάζει δυό ανθρωπάκια - πουλιά και τά πετάει μακριά. Γά τερατάκια χτυπούν πάνω στο μετάλλينو τοίχο και σωριάζονται χάμω νεκρά, μέ τά κορμιά τους τσακισμένα!

“Επειτα αρπάζει κι' άλλα δυό από τά τερατόμορφα πλασματάκια και τά πετάει μακριά του.

Τά υπόλοιπα, βλέποντας τούς συντρόφους τους νά σκοτώνονται και τόν 'Υπεράνθρωπο νά μην παθαίνει τίποτα, ξεκολλούν από έπάνω του και πηγαίνουν και στέκονται πάλι μέ τήν πλάτη

στον τοίχο, κυττάζοντας τόν αιτίπαλό τους με τρόμο.

“Ένας από τούς Τσιπιτοίπ ανοιγοκλείνει τὸ ράμφος του καὶ λέει με φωνὴ στρίγγη καὶ θραχινή:

— Τί ἄνθρωπος εἶσαι ἐσύ, πού πετᾷς καὶ πού δὲ σοῦ κάνουν τίποτα τὰ ραμφίσματά μας:

“Ο Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει ἔνα δυνατό ρίγος, μιά ξαφνικὴ ἀνατριχίλα, σὺν νὰ τὸν εἶχε ἀγγίξει ἓνα ἡλεκτρικὸ σύρμα. Καὶ νοιώθει μέσα στοῦ δωματίου ἐκεῖνο τὴν παρουσία ἑνὸς ἄλλου ὄντος, πολὺ δυνατοῦ καὶ πολὺ παράξενου.

Γυρίζει ἀπότομα.

Σ’ ἓναν ἀπὸ τούς τοίχους τοῦ δωματίου, πίσω του, ἔχει σχηματισθῇ ἓνα ἄνοιγμα σὺν πόρτα κι’ ἓνας ἄνθρωπος ἔχει μῆνι ἀπὸ ἐκεῖ στοῦ δωματίου.

Εἶναι ἓνας ψηλὸς αἰτρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, πολὺ πιὸ ψηλὸς κι’ ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του εἶναι σατανικά καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες ἀφάνταστης κακίας καὶ μεγάλης ἐξυπνάδας. Φορεῖ ἓνα εἶδος μαύρου φράκου κι’ ἓνας μακρὺς μαῦρος μανδύας εἶναι ριγμένους στοὺς ὤμους του.

Κυττάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο κατάματα, με τὰ μπράτσα σταυρωμένα στοῦ στήθος ἐνῶ στοῦ πρόσωπό του εἶναι χαλαγμένο ἓνα σατανικὸ χαμόγελο.

— ‘Ο Ὑπεράνθρωπος, ἔ; λέει με μιά φωνὴ σκληρὴ σὺν ἀτσάλι. Δὲν εἶν’ ἔτσι; Τὸ ἤξερα ὅτι κάποτε θὰ συναντηθοῦμε, Ὑπεράνθρωπε, καὶ θὰ διασταυρώσουμε τὰ ξίφη μας σ’ ἓναν ἀγῶνα γιγάντων! Ξέρω πὼς μπορεῖς νὰ πετᾷς καὶ πὼς κανένα θλιμὰ δὲν μπορεῖ νὰ τρυπήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ σῶμα σου! Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι ἔχεις νὰ κάνῃς με ἰσάξιο ἀντίπαλο! Ἡ θέλησί μου εἶναι τόσο δυνατὴ ὥστε μπορῶ νὰ σκοτώσω ἓνα ζῶο με τὴν ὑποβολή! Κύτταξε..

Καὶ ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος με τὸ μαῦρο μανδύα καρφώνει τὸ βλέμμα του σ’ ἓναν ἀπὸ τούς μικροσκοπικοὺς ἀνθρώπους πουλιά. Τὸ τερατάκι ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικὰ τὸ ράμφος του, πέφτει χάμω σὺν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσει κεραυνὸς καὶ μένει ἀσάλευτο!

— Δὲν εἶναι αὐτὸ μόνο!, συνεχίζει ὁ ἄνθρωπος με τὸ μαῦρο μανδύα. Μπορῶ νὰ γίνω ὅ,τι θέλεις! Γίγας, νάνος, σκυλί, λιοντάρι, τίγρη... ὅ,τι θέλεις! Κι’ αὐτὸ πάλι μπορῶ νὰ τὸ κάνω με τὴ δύναμη τῆς ὑποβολῆς! Μπορῶ νὰ σὲ κάνω νὰ πιστέψῃς πὼς ἄλλαξα μορφή, με τὸν ὑπνωτισμό!

“Ο μυστηριώδης ἄνθρωπος γάνεται καὶ στὴ θέσι του φανερώνεται μιά τίγρη! Ἡ τίγρη γίνετα ἓνα τερατόμορφο ἀνθρωπάκι-πουλι κι’ ἔπειτα ἓνας πανύψηλος γίγαντας, ἔνα σκυλί καὶ τέλος κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του ὁ ἄνθρωπος.

πος με τό μανδύα!

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἑκπληξί του, ὁ ἄνθρωπος μετὶ τοῦ μανδύα συνεχίζει.

— "Ἐχῶ στὰ χέρια μου ἐφευρέσεις πού μποροῦν νὰ τσακίσουν ἀκόμα καὶ τὸν πιό δυνατὸ ἀντίπαλο καὶ μπορῶ νὰ παλαίψω μετὰ τοὺς πιό μυώδεις ἀνθρώπους πού ἔχει γενῆσαι ἡ γῆ, χωρὶς νὰ σαλέψω οὔτε ἓνα δαχτυλάκι! Τὸ σῶμα μου ἐκπέμπει ἓνα μαγνητικὸ κύμα, πού σπρώχνει καὶ τραβάει μετὰ ἀφάνταστη δύναμη! Κότταξε...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τὰ φρύδια τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸ μανδύα νὰ ζαρώνουν καὶ νοιώθει τὰ μάτια του νὰ καρφώνονται στὰ δικά του. Τὸ σῶμα τοῦ ἥρωά μας κλονίζεται καὶ τρέμει σὰν νὰ τὸ εἶχαν ἀρπάξει χέρια γίγαντα!

Νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη νὰ τὸν σπρώχνῃ καὶ τὸ κορμί του χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλάει χάμω πρὸς τὸν ἀπέναντι τοῖχο!

Βρίσκει ὅμως ἀμέσως τὴν ἰσορροπία του, τινάζεται ὀρθίος καὶ γυρίζει γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀλλόκοτο ἀντίπαλό του.

Αὐτὸς τὸν κυττάζει χαμογελῶντας.

— Μὴ θιάζεσαι, Ὑπεράνθρωπε!, λέει. "Ἐχουμε ὅλο τὸν καιρὸ στή διάθεσί μας γιὰ νὰ κηρύξουμε τὸν πόλεμο ὁ ἓνας στὸν ἄλλο! Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴ χρειαστῇ νὰ χτυπηθοῦμε! Ἀς συζητήσουμε πρῶτα κι' ὅς προσπαθή-

σουμε νὰ καταλάβουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο...

Γυρίζει στὰ τερατάκια, τοὺς Τσιπιτοίπ, καὶ τοὺς λέει με φωνὴ γεμάτῃ περιφρόνησι:

— Τσακισθῆτε ἀπὸ δῶ!

« Ἐ ξ ε ἰ ν ο ς ! »

ΜΕ τεράστια πηδήματα, τὰ ἀνθρωπάκια βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, περνώντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ τοίχου, πού κλείνει πίσω τοὺς. Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι τώρα μόνος μετὰ τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο μετὰ τὸ μανδύα.

Ἡ φωνὴ τοῦ παράξενου ἀνθρώπου ἀντηχεῖ πάλι:

— Δὲ θέλω νὰ πολεμήσω ἐναντίον σου, Ὑπεράνθρωπε! Δὲ ζητῶ, θέβαια, τὴ συμμαχία σου, γιατί δὲν τὴν ἔχω ἀνάγκη. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ἀποφύγω ἓναν πόλεμο μετὰ σένα, γιατί θὰ ἔφερνε ἐμπόδια στὰ σχέδιά μου! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλέξης, Ὑπεράνθρωπε: πόλεμος σημαίνει τὸ θάνατό σου! Εἰρήνη σημαίνει ζωὴ γιὰ σένα!

Μὲ δυσκολία, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνακτὰ τὴν ψυχραιμία του. Τὸ μυαλό του δουλεύει πυρετωδῶς. Τί πρέπει νὰ κάνῃ; Νὰ ἐπιτεθῇ αὐτῇ τῇ στιγμῇ ἐναντίον τοῦ ἀλλόκοτου ἀντιπάλου του καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ δώσῃ μιὰ κεραυνοβόλο ἀπάντησι; "Ὀχι! Πρέπει πρῶτα νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά του! Πρέπει νὰ μάθῃ ποιὸς εἶναι καὶ ποιοὶ εἶναι καὶ

ἀπό ποῦ προέρχονται τὰ τερατώδη ἀνθρώπια - πουλιά! Καὶ νὰ μάθῃ πῶς χάνεται ἔτσι ξαφνικά τὸ ὀξυγόνο ἀπὸ τὸν ἀέρα!

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση νὰ συζητήσω μαζί σου γιὰ μιὰ ἀνακωχή, λέει, μὰ πρέπει — νομίζω — πρῶτα νὰ μάθω ποιὸς εἶσαι καὶ τί εἶναι τὰ πλάσματάκια ποῦ ἐπετέθησαν ἐναντίον μου πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Δὲν ἔχει καμμιά σημασία τὸ ὄνομά μου, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ μαῦρο μανδύα. Μπορεῖς νὰ με ὀνομάζῃς «ΕΚΕΙΝΟΣ», ὅπως με λένε οἱ ὑπῆκοοί μου τρέμοντας... Μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο: Κάποτε ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἔργαζόμουν ὡς μηχανικὸς σ' ἕνα μεταλλεῖο ραδιοῦ. Μιὰ μέρα, κατέρρευσαν κάτι σήραγγες κι' ἔμεινα θαμμένος δέκα μέρες μέσα στὴ γῆ, ἀνάμεσα σὲ ραδιοφόρα κοιτάσματα! Ὅταν μ' ἔβγαλαν, ζοῦσα ἀκόμα, μὰ ὀλόκληρο τὸ κορμί μου φεγγοβολοῦσε ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ραδιοῦ, ποῦ εἶχαν ἀπορροφήσει οἱ ἴστοί μου! Μετὰ τὸν καιρὸ ἔγινα καλὰ καὶ τὸ σῶμα μου ἔπαψε νὰ φεγγοβολῇ. Τὸ μυαλό μου ὅμως εἶχε ὑποστῇ μεγάλες μεταβολές καί, μετὰ ἐκπληξί καὶ χαρά, διαπίστωσα πῶς ἤμουν τώρα προικισμένος μετὰ ἀπίστευτες πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς ἱκανότητες. Ὅλα τὰ μεγάλα ἐπιστημονικὰ προβλήματα μοῦ

φαίνονταν παιχνιδάκια. Ἔκανα ἐφευρέσεις, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Γῆ δὲ με χωροῦσε πιά. Μετὰ ἕνα μεγάλο σφαιρικό ἀερόπλοιο σὰν αὐτό, ταξίδεψα ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο καὶ μελέτησα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ποῦ ὑπάρχουν σ' αὐτά. Ἐκανα πειράματα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀνώτερης ράτσας ὄντων, μετὰ τὴ βοήθεια τῶν ὁποίων νὰ κατακτήσω τὸ σὺμπαν, νὰ γίνω ὁ Ἄρχοντας τῶν Κόσμων! Ἦμουν τυχερός! Σ' ἕνα μακρινὸ ἄστέρι, τὸν «Βέγα 5» θρῆκα μιὰ φυλὴ ἀπὸ μικροσκοπικοὺς ἀνθρώπους - πουλιά, σὰν αὐτοὺς ποῦ εἶδες. Ἡ φυλὴ αὕτῃ ἔχει ὅλες τὶς ἱκανότητες νὰ γίνῃ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη μέσα στὸ σὺμπαν! Ἄν γίνουν πρὸς μεγαλόσωμοι καὶ ὁ ἐγκέφαλός τους ἀναπτυχθῇ, μποροῦν νὰ γίνουν οἱ τρομερότεροι πολεμιστὲς τοῦ σὺμπαντος! Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτό, τὰ πλάσματα αὐτά, ποῦ τὰ ἔχω ὀνομάσει Ραμφίσκους, πρέπει νὰ ζήσουν σὲ ἀτμόσφαιρα πλούσια σὲ ὀξυγόνο. Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ «Βέγα 5» εἶναι φτωχὴ σὲ ὀξυγόνο, σκέφθηκα νὰ τὴν πλουτίσω, κουβαλῶντας ὀξυγόνο ἀπὸ τὴ Γῆ, συμπυκνώνοντάς το στὸ ἀερόπλοιο αὐτό! Τὸ ἀερόπλοιο μου εἶναι ἐφοδιασμένο μετὰ μιὰ συσκευή, ποῦ ἀπορροφᾷ ὅλο τὸ ὀξυγόνο, ποῦ θρίσκεται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀρκεῖ νὰ

έχη τοποθετηθή πάνω στη γῆ ἕνας δίσκος φτιαγμένος ἀπὸ ὠρισμένο μαγνητικό καὶ φωσφορίζον μέταλλο...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Καταλαβαίνω, λέει. Γι' αὐτὸ ἐθεάθησαν πάνω στὴ γῆ ραμφίσκοι, λίγο πρὶν ὁ ἀέρας χάσῃ τὸ ὀξυγόνο του!... Τὰ σχέδιά σου, ὅμως, εἶναι ἐγκληματικά γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Ἐκεῖνός ἐστι! Κάθε φορὰ ποὺ παίρνεις ὀξυγόνο, χιλιάδες ζωντανὰ πλάσματα πεθαίνουν! Καί, ὅταν μιὰ μέρα οἱ Ραμφίσκοι ἀναπτυχθοῦν, οἱ ἄνθρωποι θὰ κινδυνεύσουν νὰ ἐξοντωθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ ράμφη τους! Πῶς, λοιπόν, τολμᾷς νὰ μοῦ προτείνης ἀνακωχή;

— Σοῦ προτείνω ἀνακωχή, γιατί διαφορετικά θὰ πεθάνης!

Ἡ στιγμή τῆς δράσεως ἔχει φτάσει. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του, διασχίζει σάν σαῖτα τὸν ἀέρα καὶ ἀρπάζει Ἐκεῖνον σὲ μιὰ συντριπτὴ λαβή!

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μαυδύα δὲν ἀντιστέκεται. Κυττάζει μόνο τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὰ σατανικά μάτια του χαμογελῶντας παράξενα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν σηκώνει ψηλά γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ χάμω, μὰ σταμάταί του ἀπὸ τὸν ἀντιπάλου.

Δὲν κρατᾷ τώρα Ἐκεῖνον

νὸν στὰ χέρια του! Κρατᾷ μιὰ κόμπρα, μιὰ μεγάλη φαρμακερὴ κόμπρα, ποὺ συστρέφεται μανιασμένα!

Ἐνῶ ὁ ἥρωάς μας στέκεται ἀσάλευτος, μαρμαρωμένος ἀπὸ ἐκπληξι καὶ φρίκη ἡ κόμπρα ξεγυλοστράει μὲς ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, σέρνεται ὡς τὴ γωνία τοῦ δωματίου καί... Ἐκεῖνος στέκεται πάλι μπροστὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του, χαμογελῶντας σατανικά!

— Καθὼς βλέπεις, Ὑπεράνθρωπε..., ἀρχίζει νὰ λέῃ.

Μὰ ἡ φράσι του πνίγεται στὸ λάρύγγι του. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τινάζεται μπροστὰ μὲ ὀρμὴ καὶ ἡ γροθιά του συναντᾷ τὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μαυδύα κλονίζεται. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του οὐσπῶνται ἀπὸ τὸν πόνο. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ σωριάζεται χάμω.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται ὀρθὸς δίπλα του καὶ τὸν κυττάζει μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ. Νὰ τὸν σκοτώσῃ; Μολονότι ὁ θάνατός του θὰ ἔσωζε τὴ γῆ ἀπὸ μεγάλους κινδύνους, ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ θέλει νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀναισθητὸ ἀντίπαλό του! Τὸ θεωρεῖ αὐτὸ ἀνανδρὸ.

Σκύβει, ἀρπάζει Ἐκεῖνον ἀπὸ τὸ γακκά, τὸν σηκώνει καὶ τὸν τραντάζει.

Ἐκεῖνος ἀφήνει ἕνα

βαθύ στεναγμό και ανοίγει τὰ μάτια του. Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνει τὴν τρομερὴ γροθιά του, ἔτοιμος νὰ χτυπήσῃ πάλι καὶ νὰ ξεκάνῃ τὸν ἀλλόκοτο ἀντίπαλό του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, τὰ μάτια τοῦ μυστηριώδους Ἑκείνου συναντοῦν τὰ δικά του κι' ὁ φίλος μας νοιώθει μιὰ ἀόρατη καὶ ἀκατανίκητη δύναμι νὰ τὸν τυλίγῃ σὰν χέρι ἀθέατο γίγαντα καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ πίσω!

Ἔτσι, τὸ χέρι του δὲ συναντάει τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλὰ τὸν ἄδειο ἄερα. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω, χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο καί, ἀναπηδώντας σὰν τόπι, γυρίζει πίσω καὶ χυμᾶται ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του!

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μανδύα δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν πάλη του μὲ τὸν ἀνίκητο Ὑπεράνθρωπο! Χαταλαβαίνει πῶς, ἄργα ἢ γρήγορα, ὁ ἥρωάς μας θὰ εἶναι ὁ νικητής!

Κολλάει, λοιπόν, στὸν τοῖχο καὶ πατάει ἕνα κουμπί. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει, ἀφήνει νὰ περάσῃ Ἑκείνος καὶ εξακλείνει!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι φυλακισμένος τώρα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ μεταλλίνοὺς τοίχους!

Ἡ τρομερὴ γροθιά του σηκώνεται καὶ πέφτει πάνω στὸν τοῖχο μὲ ὀρμὴ μεγάλου ἡλεκτρικοῦ σφυριοῦ. Μὰ ὁ τοῖχος δὲν παθαίνει τίποτα! Εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ ἕνα εἰ-

δικό μέταλλο, ἑκατὸ φορές πρὸ γερὸ ἀπὸ τὸ ἀτσάλι!

Καὶ τότε, ἕνα βουῖσμα ἀντηχεῖ μέσα στὴ σιγαλιά καὶ τὸ μεταλλίνο ταβάνι τοῦ δωματίου ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἄργα πρὸς τὸ πάτωμα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος θρίσκεται σὲ τρομερὸ κίνδυνο! Σὲ λίγο, ὅταν τὸ ταβάνι φτάσῃ στὸ πάτωμα τὸ κορμί του θὰ ἔχῃ συνθλιθῇ ἀνάμεσα στὶς δύο μεταλλικὲς πλάκες!

Ὁ Κοντοστεύπης... πετάει!

Στὸ μεταξὺ, κάτω στὴ γῆ, ἡ Ἑλσα κι' ὁ Κοντοστεύπης εἶχαν περάσει πολὺ δύσκολες στιγμὲς, μέσα στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζιμ Μπάρτον.

Ὅταν ὁ ἄερας ἔμεινε, ξαφνικά, χωρὶς ὀξυγόνο, ὁ Κοντοστεύπης μὴ μπορώντας νὰ ἀνασάνῃ ἔβαλε τὰ κλάματα. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ Ἑλσα εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ γυρίσῃ τὸ διακόπτη τῆς μπουκάλας μὲ τὸ ὀξυγόνο κι' ἔτσι σώθηκαν ἀπὸ βέβαιο θάνατο!

Ὅταν ὁ κίνδυνος πέρασε κι' ὁ Κεραυνὸς τοὺς εἰδοποίησε πῶς μπορούσαν ν' ἀνεβθοῦν ἐπάνω, ὁ Κοντοστεύπης — ὅπως συνήθως — ἀρχισε τὶς ...παλληκαριές!

— Ἐκεῖνος ὁ Τσιπιτοῖπ φταίει γιὰ ὅλα αὐτά! μουρ-

μουρίζει ο νάνος καθισμένος στη θεράντα του σπιτιού μαζι με την "Ελσα και τον Κεραυνό "Αν τον είχα τώρα στα χέρια μου, θα τον τσάκιζα στο ξύλο! Θα τον...

— "Αφησε τη φλυαρία, Κοντοστούπη!, λέει ο Κεραυνός που έχει αρχίσει να ανησυχά για τον πατέρα του. "Ο πατέρας άργει να φανή κι' αυτό μου φαίνεται πολύ ύπο-

πτο! Φοβούμαι μήπως του συνέβη τίποτα κακό! Θα πάω να δω τί συμβαίνει!

Και απογειώνεται γοργά, για να μην προλάβει να τον έμποδισή η μητέρα του.

— Ντάνυ!, φωνάζει η "Ελσα. Θεέ μου! "Εφυγε!

"Ο νάνος φουσκώνει το στήθος του.

— Μη φοβάσαι, "Ελσα!,

Και τότε, μέσα στο χρυσωπό φως του ήλιου που ανέτελλε πέρα, Έκεϊνος, ο μυστηριώδης άνθρωπος με το μαύρο μανδύα, άρχισε να εξαφανίζεται σαν να ήταν από καπνό!

λέει καμαρωτά. Δέ θα τολμή-
ση κανένας νά σέ πειράξη ὅ-
σο εἶμαι ἐγὼ κοντά σου! Ὁ
Κοντοστούπης εἶναι ὁ πιό δυ-
νατός, ὁ πιό ἀνίκητος, ὁ πιό
ἀτρέμητος ἥρωας πού ἔχει
γεννήσει ἡ Γῆ! Εἶμαι... Ἄγι-
οι Πάντες! Τό... στοιχειό!
Χάθηκα!

Ἡ Ἔλσα γυρίζει καί κυτ-
τάζει πρὸς τὸ μέρος ὅπου
εἶναι κάρφωμένα τὰ τρομα-
γμένα μάτια τοῦ Κοντοστού-
πης.

Ἀπὸ τὸ στήθος της ἀναπη-
δάει μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ἐνα μικροσκοπικὸ πλά-
σμα, μὲ σώμα ἀνθρώπου καί
ράμφος πουλιοῦ, ἔχει ἀνεβῆ
στὴ θεράντα καί τοὺς κυτ-
τάζει μὲ τὰ κόκκινα φλογε-
ρά μάτια του.

— Ὁ... ὁ... Τσιπιτσιπί!,
τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.

— Ναι!, λέει τὸ τερατάκι
μὲ τὴ στριγγή, θραχνή φω-
νὴ του. Σοῦ ὑποσχέθηκα
πὼς θὰ ξανασυναντηθοῦμε
ἀργὰ ἢ γρήγορα! Ἐτοιμά-
σου νὰ πεθάνης!

Στὴν πλάτη του ὁ Ραμφί-
σκος ἔχει τώρα στερεωμένη
μιὰ μικρὴ συσκευή, πού βου-
ίζει ἐλαφρά.

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει
σάν ψάρι ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Μή, Τσιπιτσιπί!, λέει
στὸ μικρόσωμο τέρας. Μή,
Τσιπιτσιπάκι μου! Μή μοῦ
κάνης κακό, Τσιπιτσιπούλη
μου! Ἡ καρδιά μου εἶναι ἀ-
ξένη καὶ μπορεῖ νὰ πάθω
τίποτα καὶ νὰ σέ... κλείσουν
στὴ εὐλαχί!

Ὁ Τσιπιτσιπί, ἀφήνοντας

τὴν πολεμικὴ κραυγὴ του,
κάνει ἕνα ἀπίστευτα μεγάλο
πήδημα, περνάει κοντά στοῦ
πόρσωπο τῆς Ἔλσας καί
ξαντζώνεται στὸ λαιμὸ τοῦ
Κοντοστούπης. Τὸ μακρὺ ράμ-
φος του χτυπάει τὸ νάνο στὸ
προσωπο ματώνοντάς το!

Ὁ Κοντοστούπης ξεφωνί-
ζει τρελλὸς ἀπὸ φόβο:

— ὦχ! Πέθαίνω! Αὐτὴ
ἡ μαχαιριά μὲ ὄρῃκε στὴν...
καρδιά! Πάνε τὰ νιάτα μου!
Πάει ἡ ὁμορφιά μου! Μοῦ
χάλασες τό... δέρμα τοῦ προ-
σώπου μου, τέρας!

Στὴν ἀπόγνωσί του ὁ Κον-
τοστούπης βρίσκει τὴ δύναμι
ν' ἀπλώσῃ τὰ μπράτσα του
καί ν' ἀρπάξῃ τὸν τερατόμορ-
φο Τσιπιτσιπί ἀπὸ τὴ μέση.

Καί τότε συμβαίνει κάτι ἀ-
προσδόκητο.

Ἡ συσκευή πού ἔχει στὴν
πλάτη του ὁ Τσιπιτσιπί ἀρ-
χίζει νὰ βουίζει πιὸ δυνατὰ
καί τὰ δυὸ ὄντα πού παλεύ-
ουν, ὁ ἀνθρώπος καὶ ὁ ραμ-
φίσκος... ἀπογειώνονται!

Ἀνταλλάσσοντας ραμφι-
σμοὺς καὶ γροθιές, ὁ Κοντο-
στούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπί ἀνυ-
ψώνονται στὸν ἀέρα, μπρο-
στὰ στὰ κατὰπληκτα μάτια
τῆς Ἔλσας, καί χάνονται μέ-
σα στὸ νυχτερινὸ οὐρανό!

— Κοντοστούπη!, φωνάζει
σάν τρελλὴ ἡ Ἔλσα. Κον-
τοστούπη! Θεέ μου! Τὸν ἄρ-
παξε τὸ τέρας!

Ὁ νάνος ἀκούει τὶς κραυ-
γές τῆς Ἔλσας, καθὼς πε-
τάει μαζί μὲ τὸ τερατάκι
πρὸς τὸν οὐρανό, μὰ ὁ τρό-
μος πού νοιώθει εἶναι τόσο

μεγάλος ώστε δεν μπορεί να προσφέρει λέξι.

“Ο Τσιπιτσιπί τον παρατάει για να τον κάνη να πέση κάτω και να γίνη κομμάτια, μά ο Κοντοστούπης είναι γερά γαντζωμένος πάνω του και δεν τον άφηνει για όλο το χρυσάφι του κόσμου!

— Τσιπιτσιπάκι μου!, του λέει προσπαθώντας να κάνη τή φωνή του τρυφερή. Γιατί να τσακωνόμαστε; Γιατί να μη γίνουμε φίλοι; Κατέβασέ με πάλι στη γή κι' εγώ θά σ' αγαπάω σαν αδερφάκι μου! “Ελα Τσιπιτσιπάκι μου! Ελα, Τσιπιτσιπούλη μου! Μην είσαι κακός! “Ελα, γιατί θά με πιάση ή καρδιά μου!

— Σκασμός!, απαντάει ο Ραμφίσκος άγρια. Δεν μπορείς να κρατήσης τὸ στόμα σου κλειστό για λίγο; Με ζάλισες!

— “Ορίστε κατάστασι!, λέει ὁ Κοντοστούπης άγριεύοντας κι' αὐτός. Πάρτονε στο γάμο σου να σοῦ πῇ και τοῦ χρόνου! Αὐτός θέλει να με μαχαιρώση. να μου ρουφήξη τὸ αίμα, να με έξοντώση, να μ' αφήση να πέσω στη γῆ και να γίνω χίλια κομμάτια κι' ἔχει τὴν ἀπαίτησι να κλείσω τὸ στόμα μου! “Ε, ὅχι, λοιπόν, κύριε Τσιπιτσιπί! Θά λέω, θά λέω, ὥσπου να σοῦ κάνω τὸ κεφάλι καζάνι! “Ααααα! Χριστουλάκη μου! Τί είναι αὐτό;

Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἔχει φανῇ τώρα μιὰ τεράστια σφαίρα, τὸ τεράστιο ἀ-

ερόπλοιο τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου με τὸ μανδύα!

“Ο Τσιπιτσιπί, με τὸν Κοντοστούπη πάντα κολλημένο πάνω του, μπαίνει ἀπὸ τὴν κυκλική πόρτα τοῦ σφαιρικοῦ ἀερόπλοιου, διασχίζει — πετώντας πάντα — ἕνα κυλινδρικό διάδρομο και μπαίνει μέσα σ' ἕνα κυκλικὸ μετάλλινο δωμάτιο.

“Εκεί, βλέπει κάτι ποῦ κάνει τὴν καρδιά του να χοροπηδήση τρελλά.

“Ένας πανύψηλος ἄνθρωπος με μαῦρο κοστούμι και μακρὸ μαῦρο μανδύα στέκεται στὴ μέση τοῦ δωματίου, με τὰ χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του και μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο σὰ διαβολικά χαρακτηριστικά του.

“Απέναντί του, συσπειρωμένος κι' ἑτοιμος να ἐφορμήση, είναι ὁ μικρὸς Κεραυνός, ὁ γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

— “Ὡστε μετὰ τὸν πατέρα ὁ γιός, ἔ; λέει σαρκαστικά “Εκεῖνος. “Ο Ὑπεράνθρωπος πεθαίνει αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα σ' ἕνα δωμάτιο σάν αὐτὸ ἐδῶ, συνθλιβόμενος ἀνάμεσα στο ταβάνι και στο πάτωμα ποῦ σμίγουν ἀργά! Τώρα ἦρθες κι' ἐσύ, Κεραυνέ, για να πέσης στο στόμα τοῦ λύκου! Θά πεθάνης κι' ἐσύ σάν...

“Ο Κεραυνὸς χύνεται ἐναντίον του σάν σίφουνας. “Η μικροσκοπική, μὰ θαυματουργή γροθιά του κινεῖται με τρομακτικὴ ταχύτητα πρὸς

τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου
 μὲ τὸ μανδύα!

Μιά στιγμή ὅμως πρὶν τὸν
 ἀγγίξῃ, Ἐκεῖνος χάνεται
 ἀπὸ μπροστά του καὶ στὴ θέ-
 σι του στέκεται ἓνα τεράστιο
 λιοντάρι, μὲ τὴ χαίτη ἀνορ-
 θωμένη καὶ τὸ στόμα ὀρθά-
 νοιχτο!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει
 τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν
 καὶ τὴν ἀνάσα του νὰ πιάνε-
 ται. Μὰ κι' ὁ Τσιπιτοίπ, πού
 ἔχει προσγειωθῇ τώρα, τρέ-
 μει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸν τρό-
 μο του, ἀνοιγοκλείνοντας
 σπασμωδικὰ τὸ ράμφος του!

«Θά πεθάνῃς!»

ΤΟΤΕ ὁ Κοντο-
 στούπης κάνει κάτι ἀπροσ-
 δόκητο, κάνει κάτι, πού κι' ὁ
 ἴδιος δὲν πίστευε πὼς θὰ ἔ-
 κανε ποτέ.

Σηκώνει τὸ χέρι του, σφίγ-
 γει τὴ γροθιά του καὶ τὴν
 κατεβάζει μὲ ὅση δύναμι ἔ-
 χει στὸ κεφάλι τοῦ Τσιπι-
 τοίπ!

Τὸ τερατάκι ἀφήνει ἓνα
 βαθὺ μακρόσυρτο στεναγμό,
 διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ σω-
 ριάζεται χάμω!

Ὁ Κοντοστούπης, μὴ ξέ-
 ροντας πάντα τί κάνει, σκύ-
 βει, βγάζει τὴ συσκευή ἀπὸ
 τὴν πλάτη τοῦ Τσιπιτοίπ καὶ
 τὴν φορεῖ.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς
 —μὲ τὴ φόρα πού εἶχε— περ-
 νάει πάνω ἀπὸ τὸ λιοντάρι
 καὶ προσγειώνεται στὴν ἄλλη
 ἄκρη τοῦ δωματίου.

Κόκκινος ἀπὸ θυμό, ἐκπλη-
 ξι καὶ λύσσα, γυρίζει γιὰ νὰ
 ἐπιτεθῇ πάλι ἐναντίον τοῦ λι-
 ονταρίου, χωρὶς νὰ κοινοστα-
 θῇ οὔτε στιγμή γιὰ νὰ ἀνα-
 ρωτηθῇ πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶ-
 χε γίνῃ λιοντάρι. Μὰ καὶ πάλι
 δοκιμάζει μιὰ μεγάλη ἐκ-
 πληξι. Τὸ λιοντάρι ἔχει γίνῃ
 πάλι ἄνθρωπος. Ὁ Κεραυ-
 νὸς σταματᾷ ἐμβρόντητος.

— Χά, χά, χά!, κάνει Ἐ-
 κεῖνος σαρκαστικά. Σὲ
 τρόμαξα, μωρό μου; Νόμι-
 ζες πὼς μὲ μιὰ γροθιά σου
 θὰ μ' ἐρριχνες ἀναίσθητο, ἔ;
 "Ε, λοιπόν, ὄχι! "Εχεις νὰ
 κάνῃς μὲ ἀντίπαλο, πού εἶ-
 ναι ἀνώτερός σου, πολὺ ἀνώ-
 τερός σου! "Ελα νὰ μὲ χτυ-
 πῇς!

Ὁ Κεραυνὸς συσπειρώνε-
 ται πάλι καὶ τινάζεται πρὸς
 τὰ ἔμπρὸς σὰν ὄβριδα μέσα
 ἀπὸ τὸ στόμιο κανονιοῦ. Ἡ
 γροθιά του συναντᾷ τὸ στή-
 θος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν μαῦ-
 ρο μανδύα καὶ τὸν κάνει νὰ
 οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο πα-
 ραπατώντας πρὸς τὰ πίσω.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, μιὰ
 μυστηριώδης καὶ ἀόρατη δύ-
 ναμις ἀρπάζει τὸν μικρὸ
 γυιὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ
 τὸν σπρώχνει βίαια. Ὁ Κε-
 ραυνὸς ἐκτοξεύεται μακριὰ
 ἀπὸ Ἐκεῖνον σὰν τὰ τοῦ
 εἶχε δώσει γροθιά ἑνας γί-
 γαντας!

Χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο
 καὶ μένει ἐκεῖ γιὰ μερικὲς
 στιγμὲς ἀσάλευτος, ζαλισμέ-
 νος καὶ ἐκπληκτος.

— Χά, χά, χά!, κάνει πάλι

λι Ἐκεῖνος. Ζαλίστηκες, ἔ; Δὲ δοκιμάξεις πάλι;

Ὁ Κεραυνὸς τώρα παίρνει τὶς προφυλάξεις του. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γίνεται λιοντάρι κι' ἔπειτα πάλι ἄνθρωπος καὶ ποιά μυστηριώδης δύναμι τὸν εἶχε σπρώξει τόσο βίαια.

Κάνει μιὰ ἐκτίναξι, ὑποκρίνεται πῶς θὰ ἐπιτεθῇ τάχα καί, τὴν τελευταία στιγμή, λυγίζει τὸ κορμί του καὶ γυρίζει πίσω.

Νοιώθει πάλι τὴν ἴδια δύναμι νὰ τὸν σπρώχνῃ, μὰ τὸ σῶμα του βρίσκεται σὲ κίνησι ὑποχωρήσεως καὶ δὲν τοῦ κάνει πολλὰ πράγματα.

Χωρὶς νὰ σταθῇ καθόλου, ἐπιτίθεται πάλι, καὶ — πάλι — τὴν τελευταία στιγμή γυρίζει πίσω χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, νοιώθοντας τὴν ἀόρατη δύναμι νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν σπρώξῃ.

Καὶ τότε ὁ Κεραυνὸς περνάει στὸ τρίτο στάδιο τῆς στρατηγικῆς ἐπιθέσεώς του. Καθὼς κάνει νὰ ἀπομακρυνθῇ πάλι, γυρίζει ἀπτότομα πρὸς τὸν ἀντίπαλό του, τῇ στιγμή ἀκριβῶς πού νοιώθει τὴν ἀόρατη δύναμι νὰ χαλαρώνεται.

Ἐκεῖνος δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ ἐξαπολύσῃ πάλι ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀόρατη καὶ τρομερὴ δύναμίν του.

Ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι. Τὰ γόνατα τοῦ μεγαλόσωμου ἀνθρώπου μὲ τὸ μαῦρο μαν-

δύα λυγίζουν. Τὸ κεφάλι του τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Τὰ μάτια του κλείνουν. Ἐνα βογγητὸ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ σωριάζεται χάμω!

— Μπράβο!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης χειροκροτώντας. Τὸν ἐφάγαμε! Τὸν ἐρρίξαμε νὸκ-αὐτ στὸν πρῶτο γύρο! Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, τὸν ἔρριξες ἀναισθητο, Κεραυνέ, γιατί εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμῶν καὶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀρπάξω στὰ χέρια καὶ νὰ τὸν κάνω... φύλλα καὶ φτερά!

Ὁ Κεραυνὸς δὲν προσέχει στὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπῃ. Ψάχνει γύρω νὰ θρῇ κανένα σκοινὶ ἢ σύρμα γιὰ νὰ δέσῃ τὸν ἀλλόκοτο ἀντίπαλό του.

Ξαφνικά ὅμως, Ἐκεῖνος, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὰ καρφώνει πάνω στὸ παιδί.

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει τὸ κορμί του νὰ τρέμῃ σὺν νὰ τὸ διαπερνᾷ ξαφνικά ἓνα δυνατό ἡλεκτρικὸ ρεῦμα. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαנדύα, ὄρθιο, νὰ τὸν κυττάξῃ κοροϊδευτικά.

— Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς!, λέει ἄγρια Ἐκεῖνος.

Τὰ διαβολικὰ μάτια του πετοῦν σπίθες. Οἱ γροθιές του καὶ τὰ σαγόνια του σφίγονται σπασμωδικά. Τὸ μέτωπό του ζαρώνει.

Κάτι ἀόρατο καὶ πολὺ δυνατό χτυπάει στὸ στήθος τὸν Κεραυνό, σπρώχνοντάς του πρὸς τὸν τοῖχο. Τὸ παιδί δο-

κιμάζει νά ἐφορμήσῃ, μὰ ἡ ἴδια δύναμι τὸν ξαναχτυπάει πάλι καὶ πάλι κάνοντάς του νά πονῇ φριχτὰ καὶ νά θρονιά τήν πάνω στὸν τοῖχο!

— Θὰ πεθάνῃς!, λέει πάλι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μανδύα, ἐξακοντίζοντας ἀστραπὲς ἀπὸ τὰ μάτια του. Θὰ πεθάνῃς!...

Τὸ τέλος τοῦ
Ὑπεράνθρωπου:

ΕΣΑ στὸ μετὰλλινὸ δωμάτιο ὅπου εἶναι φυλακισμένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος περνάει τὴς δυσκολῶς τερές στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τὸ ταβάνι χαμηλώνει ὅλο-ένα, ἀργὰ μὰ σταθερά. "Ἐχει φτάσει τώρα σὲ μικρὸ ὕψος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνει τὰ μπράτσα του, ἀκουμπάει τὶς παλάμες στὸ ταβάνι καὶ σπρώχνει πρὸς τὰ πάνω.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μπροστὰ στὴν τρομακτικὴ δύναμι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸ ταβάνι παύει νά κατεβαίνει. "Ἐπειτα, σπρωγμένο ἀπὸ μιὰ χολοσσισαία δύναμι, τὸ ταβάνι ἀρχίζει πάλι νά χαμηλώνει, ἐνῶ τὰ μπράτσα τοῦ Ὑπεράνθρωπου ὑποχωροῦν ἀργά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου χλωμιάζει. Πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωὴ του, θρίσκει ἀντιμέτωπος μὲ μιὰ τόσο μεγάλῃ δύναμι καί, πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωὴ του, συναντᾷ ἓνα μέ-

ταλλο τόσο σκληρὸ καὶ τόσο ἀνθεκτικὸ, ὅσο τὸ μέταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένο ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο!

"Ἐχει ἀραγε φτάσει τὸ τέλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν χωρῶν κι' ὅλων τῶν ἐποχῶν;

Εἶναι καταδικασμένος νά μεταβληθῇ σ' ἓνα πολτοποιημένο νεκρὸ σῶμα, κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ μετὰλλινου ἐκείνου ταβανιοῦ;

Εἶναι καταδικασμένος νά πεθάνῃ, ἀφήνοντας τὸν κόσμὸ καὶ τὸ σὺμπαν στὴ διάθεσι τοῦ φριχτοῦ ἐκείνου μεγαλοφυοῦς κακούργου, Ἐκείνου, μὲ τὰ ἀπάσιαια τερατομορφα ἀνθρωπάκια του;

Σφίγγοντας τὰ δόντια του, ὁ Ὑπεράνθρωπος σπρώχνει πάλι πρὸς τὰ πάνω καὶ τὸ ταβάνι σταματᾷ πάλι, ἀλλὰ μόνο γιὰ λίγες στιγμὲς. "Ἐπειτα, ἡ δύναμι ποὺ τὸ σπρώχνει μεγαλώνει καὶ τὸ ταβάνι ξαναρχίζει νά χαμηλώνει!

Χοιτρὲς σταγόνες ἰδρώτα φαίνονται τώρα στὸ συσπασμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν ἀγωνία πρόσωπο τοῦ φίλου μας!

Κάθε φορὰ ποὺ τεντώνει τὰ μπράτσα του, οἱ φλέβες του πετάγονται στὸ μέτωπό του καὶ στὸ λαιμό του, λές καὶ πᾶνε νά σπᾶσουν!

Τὸ ταβάνι ἔχει φτάσει τώρα στὸ ὕψος τῶν ὤμων του. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναγκάζεται νά σκύβῃ τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθεῖ τώρα νά συγκρατήσῃ μὲ τοὺς ὤμους

του τὸ ταβάνι πού ἐξακολουθεῖ νὰ χαμηλώνει.

Αὐτὴ τῇ φορᾷ, κατορθώνει νὰ σταματήσει γιὰ ἓνα δλοκληρο λεπτό τὸ κατέβασμα τοῦ ταβανιοῦ. Καὶ πάλι ὅμως ἡ δύναμι πού σπρώχνει τὸ ταβάνι πρὸς τὰ κάτω γίνε-ται ἀκόμα πιὸ μεγάλη καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

Γονατίζει! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ πιὸ ἀδάμαστος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, γονατίζει!

Γονατίζει καὶ προσπαθεῖ μάταια πάλι νὰ σταματήσει τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο κατέβασμα μὲ τὰ μπράτσα του καὶ μὲ τοὺς ὤμους του.

Ἡ ἀνάσα τοῦ ἥρωός μας ἔχει τώρα λαχανιάσει ἀπὸ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν ἀγωνία.

Βογγητὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ πλατὺ στήθος του καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του στάζει αἷμα!

Τὸ τέλος εἶναι πιά πολὺ κοντά. Οἱ στιγμές του εἶναι μετρημένες. Ὁ θάνατος τὸν ἀγγίζει κιόλας μὲ τὰ μακρυὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά του!

Καὶ τότε, στὸ μυαλό τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔρχεται ἡ ἀγαπημένη γυναῖκα του, ἡ "Ἐλσα, κι' ὁ ἀγαπημένος του γιός, ὁ Ντάνυ!

Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους στῇ ζωῇ! Οἱ κίνδυνοι πού τοὺς ἀπειλοῦν εἶναι πολλοὶ καὶ μεγάλοι! Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ καὶ ν' ἀφήσῃ ὀρφανὰ τὰ ἀγαπημένα του πρὶ ὥσπαι!

Κιταβάλλοντας μιὰν ἀπε-

γνωσμένη προσπάθεια, γονατισμένος ὅπως εἶναι, ὁ Ὑπεράνθρωπος σπρώχνει πάλι τὸ ταβάνι μὲ τίς παλάμες του.

Αὐτὴ τῇ φορᾷ, κατορθώνει νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ ταβάνι μιὰ σπιθαμὴ! Εἶναι ὅμως σὰν νὰ παλεύῃ μὲ κάτι ζωντανό! Κάθε φορᾷ πού σπρώχνει πρὸς τὰ πάνω τὸ ταβάνι τὸν πιέζει μὲ μεγαλύτερη δύναμι!

"Εἶσι καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐκείνη ὑποχώρησι, τὸ ταβάνι κατεβαίνει πάλι. Τὰ μπράτσα τοῦ Ὑπεράνθρωπου ὑποχωροῦν!

Τώρα δὲν μπορεῖ οὔτε κὰν γονατιστὸς νὰ στέκεται. Πέφτει ἀνάσκελα καὶ ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὸ ταβάνι μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ τὰ πόδια του!

Ὁ συμπεριμένος ἀέρας ἔχει γίνῃ ἀσφυκτικὸς ἐκεῖ μέσα. Κυλάει μέσα στὸ στήθος τοῦ φίλου μας βαρὺς σὰν μολύβι, κάνοντάς τον νὰ νοιώθῃ ἕνα δυνατὸ κάψιμο στὰ πνευμόνια!

Οἱ δυνάμεις του ἐξαντλοῦνται γοργά. Τὰ μέλη του τρέμουν καὶ ἡ καρδιά του χάνει ἕνα σέ κάθε δυὸ σφυγμούς!

«Πεθαίνω!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα! Βρῆκα ἕναν ἀντίπαλο πιὸ δυνατό ἀπὸ μένα...»

"Ἐνα ξεφωνητὸ φτάνει ὥς τ' αὐτιά του μέσα ἀπὸ τοὺς μετὰλλινους τοίχους πού τὸν

σφίγγουν. Μιά κραυγή απογνώσεως:

— Κεραυνέ! Κουράγιο, Κεραυνέ! Μήν τὸν ἀφήσης νὰ σὲ σκοτώσῃ!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ... Κοντοστούπη! "Ὡστε ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Κεραυνὸς θρίσκονται ἐκεῖ μέσα, στὸ σφαιρικὸ ἀερόπλοιο 'Εκείνου, τοῦ τρομερώτερου κακούργου ποὺ εἶχαν γνωρίσει ὄχι μόνο ἡ Γῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα τοῦ σύμπαντος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες. Ὁ Κεραυνός, ὁ μικρὸς Ντάνυ, ὁ μοναχογιὸς του, κινδυνεύει! Κινδυνεύει νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ 'Εκείνον, σὲ ἀπόστασι λίγων μόνον μέτρων ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ὁ ἥρωάς μας γίνεται τώρα ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ μέλη του παύουν νὰ τρέμουν! Ἡ δυνάμι του ξαναγουρίζει, δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ πρὶν!

Ἀκουμπάει τὶς πλάτες του στὸ ταβάνι, ποὺ τώρα ἔχει φτάσει ἕνα μόνον μέτρο ἀπὸ τὸ πάτωμα, καὶ σπρώχνει! Σπρώχνει μὲ τὴν ἀπόγνωσι ἑνὸς πατέρα ποὺ θέλει νὰ σώσῃ τὸ παιδί του! Σπρώχνει μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ εἶναι κρυμμένες στὸ ὑπερφυσικὰ προικισμένο κορμί του, πολλαπλασιασμένες ἀπὸ τὸ θυμὸ του, τὴ μανία του καὶ τὴ λαχτάρᾳ του γιὰ τὸ παιδί του!

Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμὲς δὲ συμβαίνει τίποτα. Τὸ ταβάνι

παύει ἀπλῶς νὰ κοτεβαίνει, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές. "Επειτα, τὸ ταβάνι ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ σιγά-σιγά!

Σὰν θηρίο ποὺ τὸ πεισμώνει ἡ ἀντίστασι τοῦ θύματός του, ἡ δυνάμι ποὺ πιέζει τὸ ταβάνι πρὸς τὰ κάτω μεγαλώνει, μεγαλώνει, κάνοντας ὅλο καὶ πιὸ βαρὺ τὸ ἔργο τοῦ φίλου μας!

Μὰ καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ Ὑπεράνθρωπου — στὴ σκέψι πῶς ὁ μοναχογιὸς του θρίσκεται σὲ κίνδυνο — πολλαπλασιάζονται.

Καὶ τὸ ταβάνι ὑποχωρεῖ δολοένα!

Φτάνει ὡς τὴ μέση τοῦ ἥρωά μας, ὡς τοὺς ὠμούς του, ὡς τὸ κεφάλι του.

Ξαφνικά, ἀκούγεται ἕνας ξερός, διαπεραστικὸς κρότος καὶ τὸ ταβάνι ἀνυψώνεται ἀπότομα καὶ παίρνει τὴ θέσι ποὺ εἶχε πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαμηλώνῃ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παίρνει θαθεῖες ἀνάσες γιὰ νὰ συνέλθῃ, ἐνῶ τὸ σῶμα του λούζεται στὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὴν ὑπέρτατη προσπάθεια ποὺ εἶχε κοταβάσει.

Ἐχε γλυτώσει ἀπὸ τὸ φριχτὸ θάνατο, στὸν ὁποῖο τὸν εἶχε καταδικάσει 'Εκείνος.

Πῶς ὅμως θὰ θγῇ ἀπὸ τὸ μετάλλينو ἐκεῖνο δωμάτιο γιὰ νὰ σώσῃ καὶ τὸ γυιό του; Οἱ τοῖχοι δὲ θὰ ὑποχωρήσουν στὰ χτυπήματά του καί...

Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ξαφνικὴ ἐλπίδα. Πῶς δὲν

πανίσχυρος άνθρωπος με το μαύρο μανδύα, εξακολουθεί να σφυροκοπή το μικρό Κεραυνό με την άορατη δύναμή

— Χά, χά, χά! Έκανε ο άνθρωπος τεθής πάλι!

με το μανδύα. Δοκίμασε να επι-

το είχε σκεφτή πρίν; Μπορούσε να βρῇ καὶ νὰ γκρεμίση τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν βγῇ Ἐκεῖνος καὶ οἱ ραμφίσκοι!

Ψάχνει μὲ λαχτάρια τοὺς τοίχους, σέρνοντας πασπαλευτὰ πάνω τους τὶς παλάμες του. Βρίσκει μιὰ χαρμάδα. Εἶναι ἡ πόρτα!

Κάνει μερικά βήματα πίσω, παίρνει φόρα καὶ ρίχνεται πάνω στὴν πόρτα μὲ ἀφάνταστη ὁρμή!...

Ὁ Κοντσοτούρης... ἐπιτίθεται!

ΣΤΟ μεταξύ, Ἐκεῖνος, ὁ μυστηριώδης καὶ

του, στέλνοντάς του κύματα ἀπὸ τὴν ἀπίστευτα δυνατὴ θέλησί του.

Τὸ παιδί κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα αὐτὰ ποὺ κάνουν τὸ σῶμα του νὰ ποινῇ φριχτά.

Προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγει τὰ χτυπήματα πετώντας, μὰ Ἐκεῖνος, μὲ τὰ μπράτσα σταυρωμένα πάντα στὸ στήθος του καὶ μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο στὸ στόμα του, τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα παντοῦ καὶ τὸν κεραυνοβολεῖ ἀπανωτά!

Ὁ Κοντσοτούρης παρακολουθεῖ τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή, μισολιπόθυμος ἀπὸ

φόβο και λύπη, μέ τὰ μάτια σχεδόν θαλαμμένα από τις κόγχες του.

— Κουράγιο, Κεραυνέ!, φωνάζει. Κουράγιο! Μήν τὸν ἀφήσης νὰ σέ σκοτώσῃ! Ἰσάκισε τὸ τέρας! Σπάσε του τὰ μοῦτρα! Κάνε μόνο γρήγορα γιατί ἔχω ἀρχίσει νὰ χάνω τήν... ὑπομονή μου! Θὰ μέ κάνης νὰ τὸν ἀρπάξω ἐγὼ καὶ νὰ τόν... διαλύσω!

Ὁ νάνος σαλεύει νευρικά τὰ μπράτσα του, χώνοντάς τα μέσα στις τσέπες του καὶ βγάζοντάς τα πάλι, σὰν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ κάτι, καὶ κουμπώνοντας καὶ ξεκουμπώνοντας στὴ σαστισμάρα του τὰ ρούχα του.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι πὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς. Μὲ τις κινήσεις πὺ κάνει, ὁ Κοντοστούπης γυρίζει ἓνα κουμπὶ τῆς πιητικῆς συσκευῆς τοῦ Τσιπιτσιπ, πὺ ὁ φίλος μας ἔχει κρεμάσει στὴν πλάτη του.

Ἐνα θούϊσμα ἀκούγεται καὶ ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται μὲ μεγάλη φόρα!

Χτυπάει σὸ ταβάνι καὶ ἔνα μεγάλο κορούμπαλο σχηματίζεται σὸ κεφάλι του. Χτυπάει ἔπειτα μιά σὸν ἕνα τοῖχο καὶ μιά σὸν ἄλλο, μωλπίζοντας τὸ κορμὶ του.

— Χά... χά... χάθηκα!, οὐρλιάζει τρελλὸς ἀπὸ φόβο. Μὲ πήρε ὁ διάβολος καὶ μὲ σήκωσε! Πέθανα! Εἶμαι πεθαμένος! Ταξιδεύω γιὰ τὴν κόλασι!

Καθὼς στριφογυρίζει σὸν ἄερα, ὁ Κοντοστούπης φα-

λεύει τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του σὲ μιά ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ προσγειωθῇ. Ἀγωνίζεται νὰ γυρίσῃ πάλι τὸ κουμπὶ, πὺ τὸν εἶχε φέρει στὴ δύσκολη ἐκείνη θέση, καὶ σὸ τέλος τὸ κατορθώνει.

Τὸ γυρίζει ὅμως ἀνάποδα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο πὺ περίμενε.

Ἡ ταχύτητα τοῦ πετάγματος τοῦ διπλασιάζεται καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπης, σκίζοντας σὰν ρουκέτα τὸν ἄερα τοῦ δωματίου, πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸν ἀνθρωπο μὲ τὸ μανδύα κατὰσθηθα, κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του γιὰ μιά στιγμή!

Ἐπειτα, ὁ Κοντοστούπης γυρίζει — ἐντελῶς τυχαία — τὸ κουμπὶ μὲ τὸ σωστὸ τρόπο καὶ προσγειώνεται ἀπαλά-ἀπαλά σὸ πάτωμα, μισολιπόθυμος ἀπὸ τὸ φόβο πὺ εἶχε δοκιμάσει.

Δὲν ξέρεי πὺς, μ' αὐτὸ πὺ εἶχε κάνει, εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ φίλου του, τοῦ Κεραυνοῦ!

Γιὰ τὸ στιγμιαῖο σάστισμα καὶ ἡ ζάλη, πὺ προκαλεῖ σὸν ἀνθρωπο μὲ τὸ μανδύα τὸ χτύπημα τοῦ Κοντοστούπης, χαλαρώνουν τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του καὶ δίνουν σὸν Κεραυνὸ τὴν ἐδ-καιρία νὰ δράσῃ ἐπιθετικά.

Μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς, ρίχνεται πάνω σὸν ἀλλόκοτο ἀντίπαλό του καὶ μ' ἓνα τρομαχτικὸ χτύπημα τῆς γροθιάς του, τὸν στέλνει

νά θρονήση πάνω στον τοῖχο!

Πρὶν ἔκεῖνος προλάβῃ νά συνέλθῃ, ὁ Κεραυνὸς κολάει ἐπάνω του καὶ τοῦ σφυροκοπεῖ τὸ στομάχι μὲ γοργές γροθιές, κάνοντάς τον νά θογγάῃ καὶ νά οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο!

— "Ὅπα του!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης μὲ ἐνθουσιασμό. "Ὅπα του! Δόσε του νά καταλάβῃ! Δόσε του μπηχτές, Ντάνυ! Ξέκανέ το τὸ τέρας! "Αχ, πῶς θάθελα νά τὸν εἶχα ἐγὼ στὰ χέρια μου! Δὲ θά μού τὸν ἔπαιρναν οὔτε μέ... θίντζι! "Ὡχ!... Θεούλη μου! Μὲ μαχαίρωσαν ἀπὸ πίσω! Μὲ φάγανε μπαμπέσικα!

Εἶναι ὁ ραμφίσκος, ὁ Τσιπιτοῖπ, ποὺ ὁ Κοντοστούπης εἶχε ρίξει ἀναίσθητο χτυπώντας τον στὸ κεφάλι καὶ ποὺ εἶχε συνέλθει στὸ μεταξύ ἀπὸ τὴ λιποθυμία του!

"Ἐχει σκαλώσει μ' ἓνα σάλ το στὴν πλάτῃ τοῦ Κοντοστούπῃ καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι!

-- "Ἄγιοι Πάντες, βοηθήστε με, οὐρλιάζει ὁ νάνος, πρὶν ταξιδέψω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ γίνω κι' ἐγώ... ἄγιος!

Σηκώνει τὰ χέρια του γιὰ νά προστατεύσῃ τὸ κεφάλι του καί, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, πῖάνει τὸν Τσιπιτοῖπ ἀπὸ τό... ράμφος!

Νομίζοντας πῶς κρατάει κανένα ξύλο, τὸ τραβάει μὲ δύναμι. Ὁ Τσιπιτοῖπ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν πλάτῃ τοῦ

Κοντοστούπῃ καὶ σαλεύει χέρια καὶ πόδια στὸν ἀέρα, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νά τὸν κρατᾷ ἀπὸ τὸ ράμφος!

Καὶ τότε ὁ νάνος, βλέποντας πῶς ἔχει θέσει ἔτσι ἐκτός μάχης τὸ μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του, ξεχνάει τὸν πόνο του καὶ τὸ φόβο του, καὶ ἀρχίζει τὶς καυχησιολογίες:

— Δὲ σοὺ τάλεγα ἐγώ, κύριε Τσιπιτοῖπ; Τί ἤθελες καὶ τᾶθες με τὸν τρανὸ Κοντοστούπῃ, τὸν πιὸ γερὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου; Δὲ σοὺ εἶπα πῶς θά μὲ κάνῃς νά θυμώσω καὶ χτυπήσω... ἀνήλικα; Δὲν εἶδες τί τοῦ ἔκανα τοῦ ἀφεντικοῦ σου; Τοῦ ἔδωσα μιά κεφαλιά καὶ τὸν ἔρριξα νόκ-αυτ! "Αν ἤθελα, μπορούσα νά τὸν ἀποτελειώσω, μὰ ἄφησα τὸ φίλο μου τὸν Κεραυνὸ νά παίξῃ λίγο μαζί του! Τώρα πές μου: θέλεις νά σοὺ κόψω τὸ ράμφος ἢ νά σέ χτυπήσω χάμω σάν χταπόδι; Πα ναγίτσα μου! Κεραυνέ μου!

Ἡ μάχη τοῦ Κεραυνοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μανδύα παίρνει ἐκείνη τὴ στιγμή δραματικὴ τροπή.

Ἐνῶ ἔκεῖνος εἶναι ἕτοιμος νά καταρρεύσῃ κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ γιου τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ξαφνικά μὲ μιά ὑστατὴ προσπάθειά συγκεντρώνει ὅλη τὴ δύναμὶ τῆς θελήσεώς του στὰ μάτια του καὶ τὴν ἐξακοντίζει ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ!

Τὸ παιδί, σπρωγμένο ἀπὸ τομα καὶ βία ἀπὸ τὴν ἀόρατὴ δύναμι, τρεκλίζει πάλι

πρὸς τὰ πίσω καὶ πηγαίνει καὶ ἀκουμπάει στὸν τοῖχο!

Ἐκείνος θριαμβεύει πάλι! Ἀρχίζει πάλι νὰ σφυροκοπῇ μὲ τὴν τρομακτικὴ ἀθέατη δύναμὶ τοῦ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ ἀπίστευτὴ μανία καὶ λύσσα.

Ἡ Νίκη!

Αἰ τότε ἕνα μέρος τοῦ μετάλλινου τοῖχου ὑποχωρεῖ ξαφνικὰ καὶ ὁ... Ὑπεράνθρωπος χυμᾷ μέσα!

Μὲ μιὰ γοργὴ ματιὰ βλέπει τὸν Κεραυνὸ νὰ δέχεται τὰ ρυντριπτικὰ χτυπήματα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μανδύα καὶ τὸν Κοντοστούπη νὰ κρατᾷ στὸν ἀέρα τὸν Τσιπιτσιπί, σφίγγοντάς του τὸ ράμφος!

Σὰν λιοντάρι ποὺ τοῦ ἐκλείψαν τὰ μικρά του, ὁ Ὑπεράνθρωπος ὀρυάει πάνω στὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του. Ἐκείνος ἀποσπᾷ τὴ δύναμὶ τοῦ ἀπὸ τὸν Κεραυνὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Μάταια ὅμως... Εἶναι πολὺ ἀργά! Ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, μὲ ὀρμὴ ποὺ τὴν κάνει ἀσυγκράτητὴ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐκδικητικὴ μανία ποὺ νοιώθει, ἀπόκρούει τὰ ἄδρατα χτυπήματα Ἐκείνου, φτάνει κοντὰ τοῦ καὶ ἡ γροθιά του κινεῖται ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω μὲ φόρα καὶ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ὀδίδας!

Χτυπημένος στὸ σαγόνι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μανδύα,

χάνει ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις του. Τὸ σῶμα τοῦ χάνει τὴν ἐπαφὴ τοῦ μὲ τὸ πάτωμα καὶ ἀνυφώνεται στὸν ἀέρα γιὰ νὰ ξαναπέσῃ χάμω μὲ θρόντο καὶ νὰ μείνῃ ἀσάλευτο!

— Πρέπει νὰ τὸν δέσουμε τώρα!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θέλω νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ ἀποκαλύψῃ στὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι τὰ μυστικὰ τῶν ἐφευρέσεών του! Πάντως, θὰ καταστρέψω αὐτὸ τὸ ἀερόπλοιο! Ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ραμφίσκους, τοὺς Τσιπιτσιπί τοῦ Κοντοστούπη, τὸ ἀερόπλοιο αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον μέσο ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τοῦ μακρινοῦ ἄστρου, ὅπου μένει ὁ λαὸς τῶν ραμφίσκων! Ἴτσι θὰ ἀπομονώσουμε τὸν τρομερὸ αὐτὸ ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς Τσιπιτσιπί καὶ θὰ ματαιώσουμε τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν ὑποδούλωσι τοῦ σύμπαντος!

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγυρίζει σχεδὸν ἀμέσως κουβαλώντας ἕνα χοντρὸ συρμάτινο σκοινί. Μὲ γοργὲς κινήσεις δένει μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν μανδύα μουρμουρίζοντας:

— Ἦταν ἕνας προδότης! Ἐπρόσβωσε τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θέλησε νὰ χρησιμοποιοῦν μιὰ φυλὴ σκληρῶν καὶ ἀδυσώπητων τεράτων γιὰ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν κόσμον! Πάντα ὅμως οἱ προδότες νικῶνται καὶ πάντα οἱ προδότες παγιδεύονται!

Καὶ γυρίζει στὸ γυιό του: — Ἐμπρός, Κεραυνέ!, λέ-

ει. Θά πάρουμε, ἐγὼ τὸν αἰχμάλωτό μας κι' ἐσύ τὸν Κοντοστούπη, καὶ θά φύγουμε πετώντας. Σέ ἓνα λεπτό τὸ αερόπλοιο θά ἔχη ἀνατιναχθῇ καὶ θά ἔχη γίνῃ μιὰ φλεγόμενη μάζα μαζί με τὰ ἀπάνθρωπα τερατάκια!

Ὁ Κοντοστούτης παρατάει τὸ ράμφος τοῦ Τσιπιτοίπ καὶ ἀφήνει τὸν Κεραυνὸ νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, μιὰ φωτὴ τοὺς σταματάει. Εἶναι ὁ Τσιπιτοίπ ποὺ λέει κλαψάρι-κα:

— Μὴ μ' ἀφήνετε ἐδῶ νὰ πεθάνω μαζί με τοὺς ἄλλους! Πάρτε με μαζί σας καὶ θά γίνω πιστὸς ὑπηρετῆς σας! Θά κάνω ὅ,τι θέλετε! Θά κάνω δουλειές καὶ θά σᾶς διασκεδάξω με ἀστεῖες τοῦμπες!

Ὁ Κεραυνὸς, ποὺ ἔχει καλὴ ψυχὴ, συγκινεῖται.

— "Ἄς τὸν πάρουμε μαζί μας, πατέρα!, λέει ἱκετευτικά στὸν Ὑπεράνθρωπο. Θά ἀναλύθω ἐγὼ νὰ τὸν ἐξημερώσω! Θά τὸν ἔχω γιὰ νὰ παίζω! Θά τὸν γυμνάσω καί..

— Καλὰ, κ'ιλά!, ἀπαντάει ἀνυπόμονα ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πάρε τον μαζί σου! Πρέπει νὰ θιαστούμε ὅμως πρὶν τιναχτοῦμε στὸν ἀέρα μαζί με τὸ αερόπλοιο!

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν κυκλικὴ πόρτα τοῦ σφαιρικοῦ αερόπλοιου κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος τὴν κλείνει καλὰ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἄλλους Τσιπιτοίπ νὰ ὀλοῦν καὶ νὰ ξεφύγουν με τὶς πτητικὲς μηχανές τους.

Ξεμακραίνουν πετώντας γοργά. Βρίσκονται χίλια μέτρα μακριά, διὰ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι δονίζει τὸν ἀέρα γύρω τους.

Τὸ αερόπλοιο ἀνοίγει σὰν καρποῦζι ποὺ πέφτει χάμω καὶ σπάζει! Μέσα ἀπὸ τὰ ξεγκατὰ τοῦ τεράστιου φλόγες ἀναπηδοῦν!

Λίγες στιγμές ἀργότερα, ὁλόκληρο τὸ αερόπλοιο δὲν εἶναι παρά μιὰ φλεγόμενη μάζα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς με τὸ ἀνθρώπινο φορτίο τους προσγειώνονται ἀπαλὰ στὴν ἔρημη ἐξοχὴ, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον. Ἡ "Ἐλσα τρέχει νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ με ἀνέκφραστη χαρὰ, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὰ μακριὰ νὰ θουὰ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, σκορπίζοντας τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας.

Ἀγκαλιάζει τὸν ἀγαπημένο της ἄντρα καὶ τὸ μοναχογιό της καὶ κλαίει ἀπὸ χαρὰ.

— Τζίμ!, λέει. Ντάνυ!.. Κοντοστούπη! Εἶχα φοθηθῇ πῶς δὲ σᾶς ξανάβλεπα ποτὲ πιά! "Ὅταν μάλιστα εἶδα μιὰ τεράστια λάμψη στὸν οὐρανό!... Τζίμ! Ὁ αἰχμάλωτός σου ἄνοιξε τὰ μάτια του! "Ὡχ!

Πραγματικά, Ἐ κ ε ἰ ν ο ς εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ με τὴν ἀόρατὴ δύναμίν του εἶχε χτυπήσει τὴν "Ἐλσα στὸ στήθος ρίχνοντάς τὴν ἀνάσθητ!

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάθῃ νὰ ἐπιτεθῇ, στρέφει τὸ βλέμμα του στὸ χοντρό συρ-

μάτινο σκοινί πού τόν κρατάει δέσμιο!

Τό σκοινί, κάτω από τήν τρομακτική δύναμη τῆς θελήσεώς του τεντώνεται, τεντώνεται, λυγίζει καί... σπάζει!

Ὁ ἄνθρωπος μέ τόν μανδύα τινάζεται ὀρθιος καί, τήν ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται πάνω του τυλίγοντάς του τὸ κεφάλι μέ μιὰ φοβερή λαβή!

Μὰ δὲν κρατάει τώρα τόν ἄνθρωπο μέ τὸ μανδύα, ἀλλὰ ἓναν τρομερὸ μελαψὸ γίγαντα, πού παλεύει μαζί του μέ ἀπίστευτη δύναμη!

Οἱ δυὸ πανίσχυροι ἄνθρωποι κυλιῶνται χάμω βογγώντας καὶ μουγκρίζοντας καὶ ἀνταλλάσσοντας συντριπτικὰ χτυπήματα. Μὰ γρήγορα ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρχίζει νὰ θέτῃ ἐκτὸς μάχης τὸν ἀντίπαλό του μέ κεραυνοβόλες γροθιές!

Κι' ὅμως δὲν νικᾷ τελικά! Μιά στιγμή πρὶν καταρρεῦσῃ, ὁ μελαψὸς γίγαντας γίνεται... κόμπρα καὶ δοκιμάζει νὰ ξεφύγῃ γλυστρώντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους!

Μὰ ὁ Κεραυνὸς, πού παρακολουθεῖ ἀγρυπνὰ τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη, ἀρπάζει τὴν κόμπρα ἀπὸ τὴν οὐρὰ καί... ἀνακαλύπτει ὅτι κρατάει μιὰ... τίγρη!

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, τὸ παιδί —θαῦμα, πηδάει στὴν πλάτῃ τῆς τίγρης καὶ τὴ χτυπάει στὸ κεφάλι!

Ἡ τίγρη τρεκλίζει, πέφτει καί... γίνεται τσακάλι κι' ἐπειτα λύκος κι' ἐπειτα ἀλεπού κι' ἐπειτα λαγός!

Τέλος, τὸ ἀλλόκοτο καὶ μυστηριῶδες δν παίρνει πάλι τὴ μορφή Ἐ κ ε ἰ ν ο υ, τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸ μανδύα!

Τοὺς κυττάζει σαρκαστικά, μέ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος καὶ λέει μέ ὑπόκωφη φωνή:

— Ὑπεράνθρωπε! Κέρδισες τὸν πρῶτο γῦρο τοῦ ἀγῶνος μας! Κατέστρεψες τὸ ἀερόπλοιο μου καὶ μέ ἀπομόνωσες ἔτσι ἀπὸ τὸ λαό μου, πού μένει σ' ἓνα μακρινὸ ἄστρο! Δέ μ' ἐνίκησες ὅμως τελικά! Φεύγω τώρα, μὰ θὰ ξανασυναντηθοῦμε πολὺ σύντομα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κάνουν νὰ κινηθοῦν πρὸς τὸ μέρος του, μὰ σταματοῦν κατάπληκτοι.

Ἐ κ ε ἰ ν ο ς, ὁ ἄνθρωπος μέ τὸ μαῦρο μανδύα, ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας πού εἶχε ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος, χάνεται!

Ναί! Χάνεται! Διαλύεται μέσα στὸ χρυσοπὸ φῶς τοῦ ἡλίου πού ἀνατέλλει, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ καπνὸ!

Μιά στιγμή πρὶν χαθῇ ἐντελῶς, ἀντηχεῖ τὸ γέλιο του, ἓνα γέλιο ὑπόκωφο, βροντερ καὶ σαρκαστικό:

— Χά, χά, χά! Καλὴ ἀντάμωση, Ὑπεράνθρωπε!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνου Ἀστρίτης
Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσis.

"Όσοι δοκιμάσατε τὰ ρίγη καὶ τὴν ἀγωνία, ποὺ χάρισε τὸ τεῦχος αὐτό, μὴν παραλείψετε νὰ ἀγεράσετε τὴν ἐρχόμενη Τρίτη τὸ 15ο τεῦχος μὲ τὴ γοητευτικὴ ὑπερπεριπέτεϊα

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΥΠΟΤΑΣΣΕΙ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἐγώ, μὲ τὸν Κον-
τεστούπη καὶ τὸν καινεύργιο γελωτοποιό-
μας τέν... Τσιπιτσιπ, ταξιδεύουμε γιὰ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ
λύσουμε ἐνὰ ἀνεξήγητο μυστήριο!

"Ἔτσι ἀρχίζει μιὰ νέα περιπέτεια, ὅπου παλεύουμε μὲ
ἰθαγενεῖς καὶ θηρία, γιὰ νὰ συναντήσουμε πάλι στὸ τέ-
λος ΕΚΕΙΝΟΝ, τὸ μυστηριώδη ἄνθρωπο μὲ τὸ μαῦρο μαν-
δύα, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές!

Κανέννας νὰ μὴ χάσῃ τὸ 15ο Τεῦχος.

πάντα δικὸς σας

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει!	7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικού-
ται.	8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.	9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.	11) Οἱ Ἄετοὶ ἐξορμοῦν!
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
	14) Ὁ Προδότης παγιδεύεται.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαία Βιβλία Ήρωϊκῶν
Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

ΑΡΙΘΜΟΣ 14—ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στα προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθηναι

Ἑμδάσματα καὶ ἐπιταγαὶ: Γεώρ.
Γεωργιάδην. Σφιγγός 38 Ἀθηναι

Ἀριθμὸς τηλεφώνου: 36-373

Ἐκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38
ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

Ο Α' ΤΟΜΟΣ (Τεύχη 1—8)

Ὅπως ἀναγγείλαμε σὲ προηγούμενα τεύχη, τὸ βιβλιοδοτεῖο ἐτοιμά-
ζει γοργὰ τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Υπερανθρώπου» πού θὰ ἀποτελεσθῇ
ἀπὸ τὰ τεύχη 1—8. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ δέσουν σὲ τόμον τὰ πρῶτα ὀκτώ
τεύχη τους, νὰ ἀπευθυνθοῦν στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ
23. Τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν βιβλιοδέτησιν τοῦ τόμου με' ἰδιαίτε-
ρον πολὺχρῳμο ἐξώφυλλον εἶναι 5.000 δραχμαί. Σὲ ὅσους ὅμως προσκο-
μήσουν τὰ τεύχη τους γιὰ δέσιμο τὸ ἀργότερον ὥς τις 5 Αὐγούστου,
θὰ γίνῃ ἑκπτώσις 40 ο)ο, θὰ πληρώσουν δηλαδὴ μόνο 3.000 δραχμὲς
γιὰ τὸ δέσιμο, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι τὰ τεύχη τους θὰ εἶναι καθαρὰ
καὶ ὄχι φθαρμένα!

Τὸ πολὺχρῳμο ἐξώφυλλον τοῦ Α' Τόμου, καλλιτεχνικὰ σχεδιασμέ-
νο καὶ τυπωμένο, πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀντὶ 1.000 δραχμῶν.

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάζουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤΧΩ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινὴ Ἀθλητικὴ Ἐφημερίδα

